

¡Proletaris de tots els països, uniu-vos!

EL COMUNISTA

ÒRGAN DEL PARTIT COMUNISTA INTERNACIONAL

Setembre 2019 – n° 63 (Nova Edició) Preu: 2 € / 2,50\$

EL QUE DISTINGEIX EL NOSTRE PARTIT: la línia que va de Marx a Lenin, a la fundació de la Internacional Comunista i del Partit Comunista d'Itàlia (Livorno, 1921); la lluita de l'Esquerra Comunista contra la degeneració de la Internacional, contra la teoria del "*socialisme en un sol país*" i la contrarevolució estalinista; el rebuig dels Fronts Populars i dels Blocs de la Resistència; la dura obra de restauració de la doctrina i de l'òrgan revolucionaris, en contacte amb la classe obrera, fora del politiqueig personal i electoralesc.

ESBÓS PER CLARIFICAR LES DIVERGÈNCIES TÀCTIQUES ENTRE LA I.C. I L'ESQUERRA COMUNISTA D'ITÀLIA

En el discurs del 1r de juliol de 1921 en el III Congrés de la I.C. Lenin estableix quines són les categories que determinen l'acció del Partit. Ordenades per la "Sinistra" aquestes categories són: **TEORIA, PRINCIPIIS, FI, PROGRAMA I TÀCTICA.**

Cadascuna d'elles determina les següents, de tal manera que cadascuna d'elles deixa de ser revolucionària si entra en contradicció amb les anteriors. (continua a la pàgina 11)

SUMARI

Curs del capitalisme i crisi (II)	Pàg. 2
Veneçuela: el "sobirà" és el mercat i no el bolívar	Pàg. 9
Esbós per la clarificar les divergències tàctiques entre la I.C. i l'Esquerra Comunista d'Itàlia (I)	Pàg. 11
La deflació és un producte de la superproducció de capitals i mercaderies	Pàg. 18
Marxisme i "classes mitges" (II)	Pàg. 24
Argentina: el problema no és Macri ni els Kirchner, el problema és el sistema capitalista	Pàg. 26
El culpable de la destrucció del medi ambient és el capitalisme	Pàg. 27
L'economia capitalista espanyola depèn del mercat europeu i del mundial	Pàg. 28
La batalla política per influir i controlar el món la va perdre EEUU front a la UE	Pàg. 31

LA DEFLACIÓ ÉS UN PRODUCTE DE LA SUPERPRODUCCIÓ DE CAPITALS I MERCADERIES

"I aquesta creixent concentració provoca, al seu torn, en arribar a un cert nivell, un descens de la taxa de guany. La massa dels petits capitals escampats es veu empenya d'aquesta manera als camins de l'aventura: especulació, combinacions tèrboles a força de crèdit, gestions especulatives amb accions, crisi."
(El Capital, Llibre III)

VENEÇUELA: EL "SOBIRÀ" ÉS EL MERCAT I NO EL BOLÍVAR

"(...) el comerç és més sobirà que el sobirà. Encara que el sobirà ordeni que un marc sigui en endavant dos marcs, el comerç us dirà sempre que aquests dos marcs valen el mateix que un marc antic."

CURS DEL CAPITALISME I CRISI (II)

"Com venç aquesta crisi la burgesia? D'una banda, per la destrucció obligada d'una massa de forces productives; d'una altra, per la conquesta de nous mercats i l'explotació més intensa dels antics. De quina manera ho fa, doncs? Preparant crisis més generals i més violentes i reduint els mitjans per prevenir-les."

EL CURS DEL CAPITALISME I CRISI (II)

(continuació d' "El Comunista" n°62; publicat en italià a la revista del Partit "Per il comunismo" n°2)

Anem ara a la Xina per mostrar el seu enorme creixement econòmic i per avaluar el seu pes en l'economia mundial.

Índex de producció industrial Xinesa 1977 = 100			Dades recopilades per: "National Bureau of Statistics of China"		
Any	Variació Any /any%	Índex	Any	Variació Any /any%	Índex
1977		100,0			
1978	13	113,0	1998	10,8	1753,1
1979	8,8	122,9	1999	11,6	1956,4
1980	9,3	134,4	2000	17,8	2304,7
1981	4,3	140,2	2001	11,4	2567,4
1982	7,8	151,1	2002	16,0	2978,2
1983	11,2	168,0	2003	28,4	3824,0
1984	16,3	195,4	2004	32	5047,5
1985	21,4	237,2	2205	2407	6294,8
1986	11,7	265,0	2006	25,8	7918,4
1987	17,7	311,9	2007	28,0	10135,2
1988	20,8	376,7	2008	25,2	12689,0
1989	8,5	408,8	2009	8,0	13705,5
1990	7,8	440,6	2010	27,0	17405,6
1991	14,8	505,8	2011	14,0	19842,3
1992	24,7	630,8	2012	10,0	21826,8
1993	27,3	803,0	2013	7,6	23485,2
1994	24,2	997,3	2014	7,0	25129,1
1995	20,3	1199,8	2015	6,0	26639,6
1996	16,6	1398,9	2016	6,2	28288,4
1997	13,1	1582,2	2017	6,5	30127,1

D'un examen dels números veiem que a partir de 1977 (dades disponibles oficialment però més que suficients per als propòsits de la nostra exposició) el creixement de la Xina ha estat impetuós si es compara amb els països vistos anteriorment. El ritme d'increment mitjà de la producció industrial del 1977 al 2017, interval de 40 anys, és del 15%. En el mateix període la mitjana per als EUA és del 2,18%, per a Alemanya de l'1,9%, pel Japó de l'1,18%.

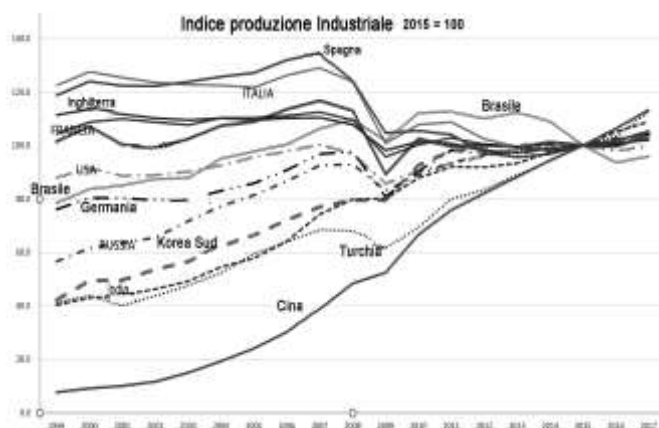
A primera vista sembla que el creixement xinès negui la nostra teoria. La nostra teoria ha demostrat sempre, amb dades històriques, i ho hem vist en la perspectiva dels cicles llargs, que els alts ritmes de creixement són la característica dels capitalismes joves. Xina ha estat l'última a arribar i ha iniciat la seva carrera després de la segona postguerra. Que la Xina tingui un ritme de creixement molt més gran que els països capitalistes avançats es deu al fet que és un capitalisme jove, però també a la Xina s'aplica aquesta llei inexorable i els primers símptomes s'estan veient en aquests últims 5 anys, on l'augment va ser inferior al 10% i, respectivament, de 7'6, 7'0, 6'0, 6'2, 6'5 i en els primers 6 mesos d'aquest any l'augment ha estat al voltant del 6%.

Per tant, la llei de la disminució històrica del ritme d'increment de la producció val també per a la Xina, que ja podem considerar un capitalisme madur. Per mantenir aquest ritme de creixement el major temps possible la Xina es veu obligada a practicar l'Imperialisme, és a dir a exportar Capitals.

A partir dels anys 70, després de la trobada el 1972 entre el president dels EUA Nixon i el president de la República Popular de la Xina Mao Tse-tung, els EUA seguits pels altres països van començar a invertir els seus capitals a la Xina per intentar revertir la caiguda de la taxa de guany explotant l'immens dipòsit de mà d'obra xinesa, capital variable a baix preu. Ha estat la intervenció del capital mundial, que per naturalesa no coneix fronteres, juntament amb el capital xinès el que ha permès aquest desenvolupament a taxes elevades, explotant l'enorme reserva de capital variable, el proletariat xinès, l'únic element capaç de valoritzar el capital i no el capital mateix, com sostenen els economistes burgesos vulgars, que no fan més que reprendre les teories dels economistes vulgars del segle XVIII i ja enderrocades per Marx. A continuació presentem les dades en forma de gràfic dels índexs de producció industrial xinesa que mostren clarament la gran velocitat de creixement d'un capitalisme jove amb un enorme exercit de mà d'obra de reserva.

El gràfic següent mostra la tendència del cicle 1999-2017 dels primers 13 països industrials del món i mostra que són els asiàtics continentals Xina, Índia, Corea del Sud els únics països que estan sempre creixent en aquest període (no han tingut mai un any de caiguda en el precedent). Això demostra que, des de fa alguns anys, el centre de gravetat de l'economia mundial s'ha traslladat a Àsia i, d'any en any, Àsia es convertirà cada vegada més en el pol d'atracció del capital internacional i això té, com a conseqüència inevitable, la ruptura dels equilibris geopolítics sorgits de la segona guerra mundial. Són aquestes dades, presentades anteriorment, la causa real de l'agitació del govern dels EUA que intenta amb amenaces de guerra, sancions, aranzels duaners, etc. revertir la tendència del declivi econòmic respecte als seus competidors.

Producció d'acer i d'altres metalls base per a la indústria capitalista:

Per donar també una comparació en termes absoluts i no només relatius, com els índexs de la producció industrial, veurem ara l'evolució de la producció d'algunes mercaderies bàsiques de l'economia capitalista, que representen el capital constant, produïdes a gran escala i comparables. Prendrem primer la producció d'acer com un producte fonamental en la producció capitalista.

En la següent taula mostrem els valors numèrics dels primers 12 països productors d'acer al món i el total mundial en milions de tones. El 2017 es van produir un total de 1.689 milions de tones d'acer a tot el món de les quals la Xina, amb 831 milions de tones el 2017, va produir el 49,2% de l'acer mundial comparat amb el 6,2% del Japó, 5,65% de l'Índia, 4,8% dels EUA, el 4,2% de Rússia, el 4,06% de Corea del Sud, el 2,6% d'Alemanya i l'escalada d'altres amb quotes cada vegada menors. Si sumem la producció de la Xina, Japó, l'Índia i Corea del Sud, obtindrem el 64,2% de la producció mundial d'acer pel 2017.

Taula numèrica que posa en evidència la producció d'acer per a diversos països del 2012 a 2017						
Països	2012	2013	2014	2015	2016	2017
Xina	716,5	815,4	822,80	803,80	808,40	831,00
Japó	107,2	110,6	110,70	105,20	104,80	104,70
EE.UU.	88,6	86,9	88,30	78,90	78,60	81,60
Rússia	70,6	68,9	70,70	71,10	70,80	71,30
Índia	76,7	81,2	83,20	89,60	95,62	101,40
Corea del Sud	69,3	66	71,00	69,70	68,60	71,00
Alemanya	42,7	42,6	42,90	42,70	42,10	43,40
Ucraïna	32,9	32,8	27,20	22,90	24,22	21,30
Brasil	34,7	34,2	33,90	33,20	30,20	34,40
Itàlia	27,2	24,1	23,70	22,00	23,40	24,10
França	15,6	15,7	16,10	15,00	14,41	15,50
Canadà	13,7	12,5	12,60	12,50	12,65	13,60
Mèxic	18,2	18,4	19,00	18,30	18,81	19,90
Anglaterra	9,8	11,9	12,10	10,90	7,64	7,50
Turquia	35,9	34,7	34,00	31,50	33,20	37,50
Espanya	13,6	13,7	14,20	14,90	13,62	14,50
Egipte	6,6	6,8	6,50	5,50	5,04	6,90
Iran	14,5	15,4	16,30	16,10	17,90	21,20
Total mundial	1552,9	1642,2	1661,5	1622,80	1609,64	1689,40

D'aquests països, aquells que han tingut un augment significatiu de la producció en aquests cinc anys són: la Xina de 716,5 a 831 +**15,9%**, Índia de 76,7 a 101,4 +**32,2%**, l'Iran de 14,5 a 21,2 +**46,2%**.

Mentre que els que han tingut una caiguda significativa de producció són: EUA -7,9%, Ucraïna -35,2%, Anglaterra -23,4%. Un senyal de que els dos imperialismes històrics de l'època capitalista s'estan debilitant malgrat la seva retòrica.

La producció per càpita el 2017 per a alguns països ha estat:

Nació	Kg per càpita
Xina	615
Japó	830
Alemanya	540
EE.UU.	250
Corea del Sud	1.392
Índia	79
Itàlia	388
Gran Bretanya	117
Rússia	502
Món	45

Aquestes dades també mostren que els països asiàtics tenen una producció per càpita més alta que els països del vell capitalisme.

Producció d'Acer 2005 - 2017 i gràfic corresponent

Les xifres de producció d'acer confirmen que la producció industrial té el seu centre de gravetat a Àsia amb el 62% de la producció d'acer i que la Xina és la potència econòmica líder mundial amb el 49,7% d'acer el 2017 contra el 4,87% dels EUA. Per tant, la producció xinesa és 10,2 vegades més gran que la dels EUA atès que demostra inequívocament que la primera potència industrial és clarament la Xina.

Fins i tot amb el gràfic de la producció d'acer veiem confirmat que el creixement industrial de la Xina des del 1980 ha estat aclaparador i el 1996 es va convertir en el primer productor mundial i ha continuat la seva marxa fins aclaparar els vells imperialismes europeus (Gran Bretanya, França, Alemanya, Itàlia) i americà (EUA) que junts produeixen actualment (2017) el 10,24% de l'acer mundial i el 20,6% del xinès. Aquest fet confirma el caràcter ultra parasitari d'aquestes burgesies que han elevat el consum per càpita (gràcies a la renda financera) produint només una part del que consumeix, d'una forma particular, la burgesia nord-americana. L'ajust de comptes està molt a prop.

El nou mapa de producció d'acer és un bon indicador del canvi de relacions de força en el tauler mundial. Sent

invariants, prenem una cita de "Trajectòria i catàstrofe de la forma capitalista en la clàssica i monolítica construcció teòrica del marxisme":

"Millor que les paraules ho diuen els números.

El 1870 encara dura el predomini britànic, amb la percentual del 31,8%. Un país que llavors té una quarantena part de la població del món, produeix un terç de les manufactures industrials. A la taula el segueixen: EUA amb el 23,3%; Alemanya el 13,2% i França (des de feia temps caiguda del segon lloc) el 10,3%. Japó encara està absent, Rússia es deixa veure amb el tímid 3,7%, tota la resta no té importància.

Només seguirem els grans canvis històrics.

El 1881-1885 la primacia anglesa s'ha perdut: EUA 28,6%, Anglaterra el 26,6%. Alemanya en augment, França en forta disminució.

El 1896-1900 el fet notable és l'acostament d'Alemanya a Anglaterra: EUA 30,1%, Anglaterra 19,5%, Alemanya 16,6%, França 7,1%. Ressaltem que la Rússia (tsarista) està en el 5%, Itàlia en el 2,7% i el Japó en el 0,6%.

El 1906-1910 els EUA arriben per primera vegada a la "primacia de tots els temps" (potser des de l'Imperi romà d'ara endavant; esclaus a part...) amb el 35,3%. A Europa, el fet que anuncia la guerra: Alemanya sobrepassa a Albí: 15,9% contra 14,7%, França encara cau al 6,4%. Rússia es reafirma en el 5%, Japó puja a l'1,0% (victòria a Orient) i Itàlia al 3,1%.

Les xifres de la vigília imperialista de 1913 accentuen tots aquests resultats en el mateix sentit. (...)

Després dels primers canvis de territori de la primera guerra mundial i la represa fins 1926-1929 es podrà constatar: els EUA han aixafat a Europa sota una nova i major primacia de tots els temps: 42,2%! Però Alemanya no ha estat derrotada per sempre: és encara la segona amb el 11,6%. Les victorioses el segueixen: Anglaterra el 9,4%, França el 6,6%, Itàlia el 3,3%. Pel que fa a Rússia, aquesta no s'ha recuperat encara, només recupera la posició de l'època tsarista: el 4,3%.

Però és Rússia la que sobresurt en les xifres de 1936-1938, és a dir, a la vigília de la segona guerra mundial, provocant amb la seva potent industrialització, sobre un territori immens, la caiguda del potencial nord-americà, al 32,2% només. Rússia ja llavors havia aconseguit el segon lloc amb el 18,5%. La següent a distància: Alemanya amb el 10,7%, Anglaterra amb el 9,2%, França amb prou feines el 4,5%, el Japó (amb la seva forta pujada), amb el 3,5%, i Itàlia amb el 2,7%, en relegament sensible.

D'aquestes xifres hem fet també una reducció en paritat de població. L'escala o graduació esdevé: 1. EUA, 2,57; 2. Anglaterra, 1,95; 3. Alemanya, 1,34; 4. Rússia, 1,18; 5. França, 1,11; 6. Itàlia, 0,61; 7. Japó, 0,50.

Ara hauriem de traslladar les deduccions que es puguin extreure d'una estadística anàloga posterior a la segona guerra mundial actualitzada fins avui. A la indagació utilitzada s'han evitat justament els anys de depressió. Una indagació del gènere (l'exposada fins aquí és molt superficial) pot establir una relació entre els canvis dels camps de potència industrial i els probables alineaments en les guerres successives: una llei confirmada per a la primera i segona guerra mundial aporta notable claredat en la previsió de la

tercera, posant atenció en els països en decreixement de prestigi d'una banda i els que estiguin en avanç agressiu (tractem d'estadística, no -quin fàstic- de moral!) per una altra.

Qualitativament és cert que les últimes posicions dels Estats Units, per sobre d'un terç de la producció mundial, es mantenen avui fermament; Rússia ha progressat bé al cinquè i potser al quart, mentre encara cauen Anglaterra i França (i Itàlia). Alemanya està intentant aconseguir una tercera recuperació, i Japó una segona.

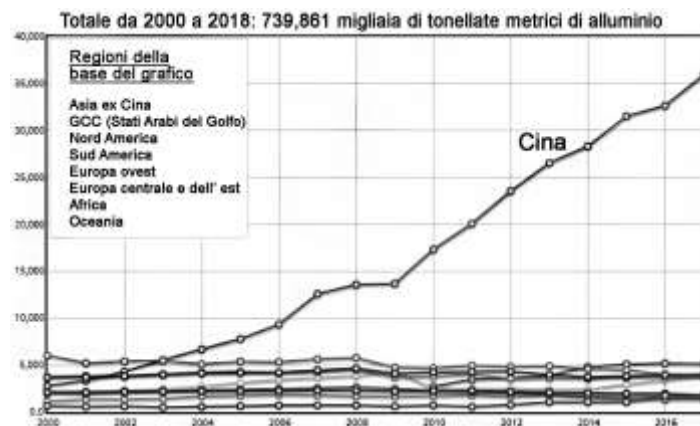
Quan es trenquin els límits entre els mercats, i deixats al passat els límits per al desarmament, els focus de rivalitats imperials deixaran fora a algunes de les tradicionals potències europees, i en primera línia hi seran els conservadors EUA; Rússia, Alemanya i Japó (o Àsia). El com es distribueixin o s'aliïn, una ruta dels primacistes d'Amèrica serà sempre el més bonic atout de la Revolució, si aquesta no hagués tingut temps d'intentar prendre anteriorment a la bèstia de l'imperialisme militar." (Il Programma Comunista n° 19, 1957)

Volem continuar aquest mètode amb els números, relatius a la producció industrial, el comerç, la construcció, perquè és l'únic mètode que ens permet establir quines són les relacions de força entre els imperialismes i anticipar la confrontació catastròfica.

Ara podem tranquil·lament afirmar que la Xina és el contendent que li ha pres la primacia als conservadors EUA i objectiu del present treball és també avaluar la relació entre la potència econòmica de la Xina respecte als EUA.

Producció d'alumini

També en la producció d'alumini Xina té una quota del 50 per cent.

Aquest gràfic ressalta bé el poderós avanç xinès fins i tot en aquest sector on ha expulsat amb prepotència als EUA que fins el 2002 posseïen el lideratge mundial.

Total for 2017 to 2018: 63,404 thousand metric tonnes of aluminium

D'aquest mapa de la producció mundial d'alumini es poden obtenir les següents dades:

Xina el 2017 va produir $(32.255 : 63.404) \times 100 = 50,87\%$ o sigui la meitat de l'alumini mundial, mentre que els Estats Units i el Canadà combinats van produir només el 6,2%.

Al mes d'agost de 2018, la Xina va produir 3.120 milions de tones d'alumini d'un total mundial de 5.485 milions de tones amb un percentatge del 56,9% del total mundial.

L'alumini és un metall fonamental en la fabricació i especialment en el sector aeronàutic. També s'utilitza en el sector de l'automòbil: tant els motors de gasolina com els elèctrics utilitzen alumini. Els futurs automòbils elèctrics tindran un percentatge encara més gran d'alumini.

Examinem ara la producció de vehicles que inclouen automòbils, camions i vehicles comercials lleugers pel 2017. Les dades estan preses també de l'OICA (Organització Internacional de Constructors d'Automòbils de motor).

A la taula següent s'exposen, en les tres columnes, la producció d'automòbils, la producció de vehicles comercials i el nombre total d'automòbils + vehicles comercials.

Aquest quadre de la producció mundial de vehicles ha estat pres de la pàgina de l'OICA (Organització Internacional de Constructors d'Automòbils de motor).

El fet més sorprenent és que la producció d'automòbils de la Xina és més del doble que la dels EUA.

Producció Xina = 29.015.434

Producció EUA = 11.189.985

I fent la deguda relació $29.015.434 / 11.189.985 = 2,5929$

Resulta que la producció d'automòbils de la Xina és 2,59 vegades més gran que la dels Estats Units.

Estadística sobre la producció

País	Auto	Vehicles Comercials	Total	% canvi
Total	73.456.531	23.846.003	97.302.534	2,36%
Argentina	203.700	268.458	472.158	-0,13%
Austràlia	88.195	10.437	98.632	-38,85%
Àustria	81.000	18.880	99.880	-8,98%
Bèlgica	336.000	43.140	379.140	-5,08%
Brasil	2.269.468	430.204	2.699.672	25,20%
Canadà	749.458	1.450.331	2.199.789	-7,21%
Xina	24.806.687	4.208.747	29.015.434	3,19%
Rep. Txeca	1.413.881	6.112	1.419.993	0,00%
Egipte	9.970	26.670	36.640	1,13%
Finlàndia	91.598	0	91.598	90,83%
França	1.748.000	479.000	2.227.000	6,54%
Alemanya	5.645.581	0	5.645.581	-1,76%
Hongria	502.000	3.400	505.400	-4,01%
Índia	3.952.550	830.346	4.782.896	5,83%
Indonèsia	982.356	234.259	1.216.615	3,30%
Iran	1.418.550	96.846	1.515.396	18,19%
Itàlia	742.642	399.568	1.142.210	3,53%
Japó	8.347.836	1.345.910	9.693.746	5,31%
Malàisia	424.880	35.260	460.140	-15,62%
Marroc	341.802	34.484	376.286	9,00%
Mèxic	1.900.029	2.168.386	4.068.415	13,00%
Països Baixos	155.000	2.280	157.280	74,97%
Polònia	514.700	175.029	689.729	1,16%
Portugal	126.426	49.118	175.544	22,68%
Romania	359.240	10	359.250	-0,02%
Rússia	1.348.029	203.264	1.551.293	19,01%
Sèrbia	79.360	552	79.912	-0,51%
Eslovàquia	1.001.520	0	1.001.520	-3,70%
Eslovènia	189.852	0	189.852	42,00%
Sud Àfrica	321.358	268.593	589.951	-1,51%
Corea del Sud	3.735.399	379.514	4.114.913	-2,69%
Espanya	2.291.492	556.843	2.848.335	-1,30%
Suècia	226.000	0	226.000	10,04%
Taiwan	230.356	61.207	291.563	-5,80%
Tailàndia	818.440	1.170.383	1.988.823	2,28%
Turquia	1.142.906	552.825	1.695.731	14,12%
Ucraïna	7.296	2.246	9.542	81,27%
GB	1.671.166	78.219	1.749.385	-3,70%
EE.UU.	3.033.216	8.156.769	11.189.985	-8,13%
Uzbekistan	140.247	0	140.247	59,10%
Altres	536.725	221.947	758.672	16%

Presentem també una taula (a la pàgina següent) calculada sobre la venda d'automòbils elèctrics que hauria de representar la solució per reduir la contaminació però que en realitat serveix al capital per treure de la circulació els automòbils tradicionals i donar un nou vigor a la venda d'automòbils amb guanys ulteriors relatius.

La venda d'automòbils elèctrics el 2017

Número de matriculacions de cotxes elèctrics i percentuals sobre el total de cotxes venuts al país

País	N.º de matriculacions de cotxes elèctrics	% sobre el total
XINA	652.000	2,6%
EE.UU.	199.826	1,7%
EUROPA	149.086	1%

Font: Dataroom del Corriere della Sera da InsisEvs/Automotive News China i Avere

També en aquest nou sector veiem que el 2017 a la Xina es van registrar 652.000 cotxes elèctrics contra els 199.826 dels EUA i 149.086 d'Europa. Pel 2018 a la Xina es presumeix que es vendran entre 1,5 i 2 milions d'automòbils elèctrics. Aquestes dades també mostren que la Xina s'ha convertit en l'economia capitalista més gran del món superant clarament als Estats Units.

Producció de ciment:

	Capacitat i producció mundial. En milers (1.000) de tones			
	Producció de ciment		Capacitat de Clinker ⁽¹⁾	
	2016	2017	2016	2017
EE.UU. (inclou P.Rico)	85.000	86.300	107.000	109.000
Brasil	57.000	54.000	60.000	60.000
Xina	2.400.000	2.400.000	2.000.000	2.000.000
Egipte	55.000	58.000	46.000	48.000
Índia	280.000	270.000	280.000	280.000
Indonèsia	63.000	66.000	78.000	78.000
Iran	55.000	56.000	79.000	80.000
Japó	53.300	53.000	53.000	53.000
Corea del Sud	57.000	59.000	50.000	50.000
Aràbia Saudita	56.000	58.000	80.000	80.000
Turquia	62.000	63.000	75.000	75.000
Vietnam	75.400	77.000	80.000	82.000
Altres països (aprox.)	77.300	78.000	90.000	90.000
Total mundial (aprox.)	724.000	750.000	625.000	721.000
	4.100.000	4.100.000	3.700.000	3.800.000

(1) Clinker: component principal del ciment

Aquestes dades han estat proporcionades per "EUA Geological Survey", agència nord-americana que censa i proporciona dades sobre la producció de minerals i matèries primeres de tot el món.

Els valors de la taula s'expressen en milers de tones i, per tant, la producció mundial és de 4.100 milions de tones. Atès que la població mundial és de 7.600 milions d'habitants, la producció per càpita de ciment és de 578,9 kg i, per tant, d'1,6 kg per dia, però no s'aconsegueix garantir 1,6 kg d'aliments per cada habitant.

Aquesta taula ens diu que la producció xinesa representa el 58,5% de la producció mundial de ciment, un element bàsic per a la construcció de cases, infraestructures, fàbriques, etc. Si sumem a la producció xinesa la dels altres països asiàtics

tenim que la producció de ciment d'Àsia és més del 70% de la mundial.

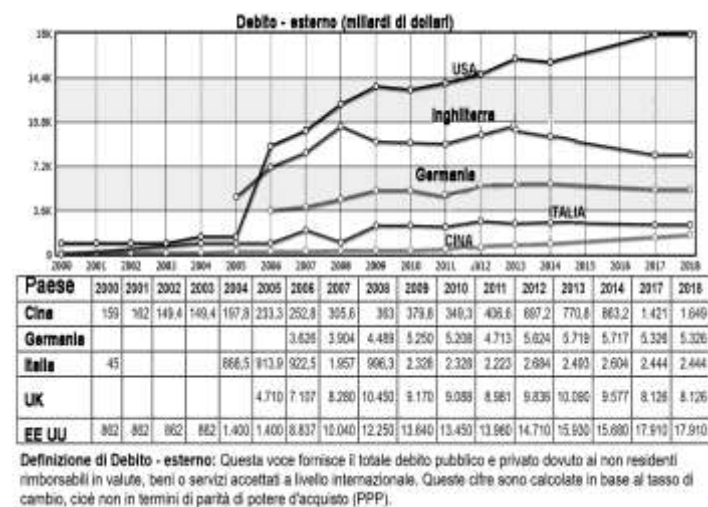
El ciment és essencial en la construcció d'edificis, carreteres, ponts, infraestructures diverses, etc..

Producció d'energia:

PRODUCCIÓ D'ENERGIA 2017		
Rànquing	País/Estat	Producció Electricitat (GWh)
1	Xina	6.495.100
2	EE.UU.	4.281.800
3	Índia	1.497.000
4	Rússia	1.091.200
5	Japó	1.020.000
6	Canadà	693.400
7	Alemanya	654.200
8	Brasil	590.900
9	Corea del Sud	571.700
10	França	554.100
11	Aràbia Saudita	375.600
12	G. Bretanya	335.900
13	Mèxic	315.000
14	Iran	304.400
15	Turquia	295.500
16	Itàlia	295.400
Total Mundial		25.551.300

Fins i tot en aquest sector la Xina va superar els EUA amb una producció un 51% més gran.

Deute extern i reserves monetàries:

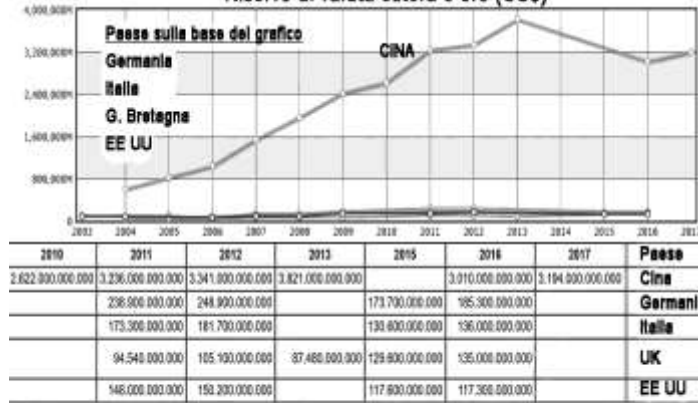
De la taula anterior veiem que el deute extern dels EUA és 10,8 vegades més gran que el de la Xina, 17 bilions 910 milions de dòlars contra 1 bilió 649 milions de dòlars i el d'Anglaterra és 4,93 vegades més gran que el de XINA. Aquestes dades també mostren clarament el parasitisme d'aquests dos imperialismes.

Utilitzant les dades proporcionades en la taula anterior calculem el Deute per càpita i obtenim:

Anglaterra 123.781\$, Alemanya 66.084\$, EUA 54.833\$, Itàlia 39.331\$, Xina 1.195\$.

Com es pot veure clarament el deute de l'estat per a tots els ciutadans més alt del món és el d'Anglaterra, seguit d'Alemanya, Estats Units, Itàlia i Xina, on cada xinès té un deute de només el 0,9% en comparació amb l'anglès. El pèrfid Albí s'il·lusiona amb poder seguir jugant encara un paper imperialista endeutant-se fins al coll.

Riserve de valuta estera e oro (US\$)

Definizione di Riserve di valuta estera e oro: Questa voce fornisce il valore in dollari per lo stock di tutte le attività finanziarie disponibili per l'autorità monetaria centrale da utilizzare per soddisfare le esigenze di bilanciamento dei pagamenti di un paese alla data di fine del periodo specificato. Questa categoria include non solo la valuta estera e oro, ma anche le partecipazioni di diritti speciali di prelievo di un paese nel Fondo monetario internazionale e la sua posizione di riserva nel Fondo.

Les dades de la primera fila de la taula es refereixen a la Xina.

Reserves per càpita:

Xina 2.315\$, Alemanya 2.229\$, Itàlia 2.188\$, Anglaterra 360\$, EUA 85\$.

Fins i tot aquestes dades sobre les reserves de divises estrangeres i d'or mostren el paper parasitari d'aquests dos imperialismes que s'il·lusionen a si mateixos amb poder viure de renda com en els vells temps i confirmen que la Xina és també la primera potència financera mundial.

Conclusions

De l'exposició de les dades econòmiques més significatives en l'àmbit de la producció s'extreuen les següents conclusions:

El principal país industrial és la Xina i durant més d'una dècada ha superat als Estats Units i la bretxa entre les dues economies està destinada a augmentar encara més.

Comparant la producció d'acer, ciment, alumini, energia, sectors fonamentals de la producció capitalista, arribem a la conclusió que la producció industrial de la Xina és 2,5 vegades més gran que la dels Estats Units. Aquest fet ha provocat un gran enrenou en el govern dels Estats Units que finalment i oficialment ha arribat a afirmar que el major enemic dels Estats Units és la Xina. Aquesta observació es basa essencialment en el fet que l'economia xinesa, un veritable volcà productiu, ha envaït el món sencer amb les seves mercaderies a un preu més baix que el dels productes de la competència de la mateixa qualitat [un senyal que l'aparell industrial xinès és més eficient i productiu que l'americà]. A remolc de la Xina ara és ja tota Àsia la que s'està desenvolupant capitalísticament des de l'Índia i continuant amb el Vietnam, Indonèsia, Tailàndia, Pakistan...

Estats Units tenia la il·lusió de poder controlar i dominar l'economia mundial gràcies a l'ús del dòlar com a moneda internacional i el seu aparell financer. S'han il·lusionat amb viure de renda extorsionant, mitjançant les finances, una gran part de la plusvàlua produïda en altres estats.

Per oposar-se a aquesta tendència material només els queda intentar restaurar la seva supremacia amb una guerra mundial en diversos fronts. Però en comparació amb la primera i segona guerra mundial, quan van intervenir la guerra ja havia començat i, per tant, els altres contendents ja s'havien designat, aquest cop hauran de ser els primers a atacar. Per fer això, també hauran de tenir aliats que no serà fàcil trobar ja que EUA governa amb la introducció d'aranzels, i creient

que pot posar en dificultats als competidors en realitat està creant enemics... Aquests aliats potser podrien buscar-se entre els països pobres i famolencs (vegeu Amèrica Llatina i Àfrica) que podran subministrar la carn de canó que s'utilitzarà en els fronts de guerra. De fet, es diu que la mort per inanició és la pitjor de les morts i que no se li desitja ni tan sols al pitjor enemic.

Ara volem fer una comparació entre la variació de la població mundial per àrees geogràfiques entre 1950 i 2018 perquè aquestes dades destaquen la disponibilitat de la força de treball dels corresponents capitalismes, força de treball de la qual s'extreu la plusvàlua.

	Regió	Població (1950)	% sobre el total
1	Àsia	1.404.061.590	55,4
2	Europa	549.375.019	21,7
3	Àfrica	228.670.019	9,0
4	Nord Amèrica	172.602.624	6,8
5	Amèrica Llatina	168.917.693	6,7
6	Oceania	12.647.721	0,5
	Total Món	2.536.274.721	100

	Regió	Població (2018)	% sobre el total	Variació % 2018-1950
1	Àsia	4.545.133.094	59,55	+4,15
2	Àfrica	1.287.920.518	16,87	+7,87
3	Europa	742.648.010	9,73	-11,97
4	Amèrica Llatina	652.012.001	8,54	+1,84
5	Nord Amèrica	363.844.490	4,77	-2,03
6	Oceania	41.261.212	0,54	+0,04
	Total Món	7.632.819.325	100	

En observar les taules de distribució de la població de 1950 i 2018 veiem clarament que Europa ha tingut una forta caiguda en el desglossament percentual passant del 21,7% al 9,73%. Amèrica del Nord va baixar un 2,03%, mentre que els majors augments van ser per a l'Àfrica i Àsia, respectivament. Fins i tot aquestes dades sobre la població mostren que Amèrica del Nord i Europa en els propers anys tindran una quota menor tant en la producció com en la distribució del capital generat perquè el capital s'acumula gràcies a l'extorsió de la plusvàlua als treballadors i, per tant, qui tingui un major nombre de treballadors acumularà més. Només una guerra guanyadora permetrà que els vells imperialismes reverteixin temporalment aquesta tendència.

Atès que la plusvàlua o el guany, que necessàriament es reinvertirà en la producció, és extorsionada a la classe obrera, seran els països amb major població i, per tant, amb major força de treball, els que estan destinats a tenir un paper destacat a l'arena del mercat capitalista en detriment dels capitalismes més vells. D'aquí la necessitat dels Estats Units d'oposar-se als competidors no només en el terreny econòmic sinó sobretot en el militar, si vol mantenir la supremacia conquerida a la segona guerra mundial.

Per concloure, citem unes cites d'"El Manifest del Partit Comunista" de Karl Marx per confirmar que les lleis econòmiques descrites per Marx a "El Capital" són les

mateixes que les d'avui i expliquen exactament els esdeveniments de l'economia actual.

"Esperonada per la necessitat de donar cada vegada més gran sortida als seus productes, la burgesia recorre el món sencer. Necessita niar a tot arreu, establir-se a tot arreu, crear vincles a tot arreu.

Mitjançant l'explotació del mercat mundial, la burgesia ha donat un caràcter cosmopolita a la producció i al consum de tots els països. Amb gran sentiment dels reaccionaris, ha tret a la indústria la seva base nacional. Les antigues indústries nacionals han estat destruïdes i s'estan destruint contínuament. Són suplantades per noves indústries, la introducció de les quals es converteix en qüestió vital per a totes les nacions civilitzades, per indústries que ja no fan servir matèries primeres indígenes, sinó matèries primeres vingudes de les més llunyanes regions del món, i els productes no només es consumeixen al propi país, sinó en totes les parts del globus. En lloc de l'antic aïllament i l'amargor de les regions i nacions; s'estableix un intercanvi universal, una interdependència universal de les nacions. I això es refereix tant a la producció material, com a la intel·lectual. La producció intel·lectual d'una nació esdevé patrimoni comú de totes. L'estretor i l'exclusivisme nacionals resulten de dia en dia més impossibles; de les nombroses literatures nacionals i locals es forma una literatura universal.

Gràcies al ràpid perfeccionament dels instruments de producció, i al constant progrés dels mitjans de comunicació, la burgesia arrossega al corrent de la civilització a totes les nacions, fins a les més bàrbares. Els baixos preus de les seves mercaderies són l'artilleria pesada amb què enderroca totes les muralles de la Xina i fa capitular als bàrbars més fanàticament hostils als estrangers. Obliga totes les nacions, si no volen sucumbir, a adoptar les formes de producció burgeses, les constreny a introduir l'anomenada civilització, és a dir, a fer-se burgesos. En una paraula: es forja un món a imatge i semblança."

"El descobriment d'Amèrica i la circumnavegació d'Àfrica van oferir a la burgesia en ascens un nou camp d'activitat. Els mercats de l'Índia i de la Xina, la colonització d'Amèrica, l'intercanvi de les colònies, la multiplicació dels mitjans de canvi i de les mercaderies en general van imprimir al comerç, a la navegació i a la indústria un impuls fins llavors desconegut i van accelerar, amb això, el desenvolupament de l'element revolucionari de la societat feudal en descomposició.

L'antiga organització feudal o gremial de la indústria ja no podia satisfer la demanda, que creixia amb l'obertura dels nous mercats. Va venir a ocupar el seu lloc la manufactura. L'estament mitjà industrial va supplantar als mestres dels gremis; la divisió del treball entre les diferents corporacions desaparegué davant la divisió del treball en el si del mateix taller.

Però els mercats creixien sense parar; la demanda anava sempre en augment. Ja no n'hi havia prou tampoc amb la manufactura. El vapor i la maquinària van revolucionar la producció industrial. La gran indústria moderna va substituir a la manufactura; el lloc de l'estament mitjà industrial vingueren a ocupar-lo els industrials milionaris -els caps d'autèntics exèrcits industrials-, els burgesos moderns.

La gran indústria ha creat el mercat mundial, ja preparat pel descobriment d'Amèrica. El mercat mundial va accelerar prodigiosament el desenvolupament del comerç, de la navegació i dels mitjans de transport per terra. Aquest desenvolupament va influir, al seu torn, en l'auge de la

indústria i, a mesura que s'anaven estenent la indústria, el comerç, la navegació i els ferrocarrils, es desenvolupava la burgesia, multiplicant els seus capitals i relegant al seu segon terme a totes les classes lligades per l'Edat Mitjana. "

"Davant els nostres ulls s'està produint un moviment anàleg. Les relacions burgeses de producció i de canvi, les relacions burgeses de propietat, tota aquesta societat burgesa moderna, que ha fet sorgir com per encant tan potents mitjans de producció i de canvi, s'assembla al mag que ja no és capaç de dominar les potències infernals que ha desencadenat amb els seus conjurs. Des de fa algunes dècades, la història de la indústria i del comerç no és més que la història de la rebel·lió de les forces productives modernes contra les actuals relacions de propietat que condicionen l'existència de la burgesia i del seu domini. Només cal esmentar les crisis comercials que, amb el seu retorn diari plantegen, de manera cada cop més amenaçadora, la qüestió de l'existència de tota la societat burgesa. En les crisis comercials, es destrueix sistemàticament, no només una part considerable de productes elaborats, sinó fins i tot de les forces de producció ja creades. Durant les crisis, una epidèmia social, que en qualsevol època anterior hauria semblat absurda, s'estén sobre la societat: l'epidèmia de la superproducció. La societat es troba sobtadament retrotrèta a un estat de sobtada barbàrie: es podria dir que la fam, que una guerra devastadora mundial l'han privat de tots els seus mitjans de subsistència; la indústria i el comerç semblen aniquilats. I tot això per què? Perquè la societat posseeix massa civilització, massa mitjans de vida, massa indústria, massa comerç. Les forces productives de què disposa no afavoreixen ja el règim burgès de la propietat; per contra, resulten ja massa poderoses per a aquestes relacions, que constitueixen un obstacle per al seu desenvolupament; i cada vegada que les forces productives superen aquest obstacle precipiten en el desordre a tota la societat burgesa i amenacen l'existència de la propietat burgesa. Les relacions burgeses s'han tornat massa estretes per a contenir les riqueses en el seu si. Com venç aquesta crisi la burgesia? D'una banda, per la destrucció obligada d'una massa de forces productives; d'una altra, per la conquesta de nous mercats i l'explotació més intensa dels antics. De quina manera ho fa, doncs? Preparant crisis més generals i més violentes i reduint els mitjans per prevenir-les. (...)

El creixent ús de les màquines i la divisió del treball treuen al treball del proletari tot caràcter propi i li fan perdre, amb això, tot l'atractiu per l'obrer. Aquest esdevé un simple apèndix de la màquina, i només se li exigeixen les operacions més senzilles, més monòtones i de més fàcil aprenentatge. Per tant, el que costa avui dia l'obrer es redueix si fa no fa als mitjans de subsistència indispensable per viure i perpetuar el seu llinatge. Però el preu de tot treball, com el de tota mercaderia, és igual a les despeses de producció. Per tant, com més enutjosa resulta la feina, més baixen els salaris. Més encara, com més es desenvolupa la maquinària més augmenta la quantitat de treball bé sigui mitjançant la divisió del treball bé mitjançant la prolongació de la jornada, bé per l'augment del treball exigít en un temps donat, l'acceleració del moviment de les màquines, etc."

VENEÇUELA: EL "SOBIRÀ" ÉS EL MERCAT I NO EL BOLÍVAR. NOU ATAC CONTRA EL PODER ADQUISITIU DEL SALARI

Fa un any, la burgesia veneçolana capitanejada pel Partit de l'Exèrcit (chavisme) tractava de cobrir les seves vergonyes amb el bolívar "sobirà", eliminant 5 zeros del bolívar "fort", que al seu torn havia eliminat 3 zeros al bolívar sense cognom.

L'elecció de l'adjectiu "sobirà" no podia ser més oportuna i a ella li respon Marx des del 1847 quan llançava dards contra Proudhon, el precursor dels boli-burgesos veneçolans actuals.

*"En donar una falsa etiqueta a l'or i a la plata, el rei Felip I només podia fer trampes mentre el seu frau romania ignorat. Com qualsevol altre comerciant, enganyava al seus clients mitjançant una falsa qualificació de la mercaderia: quelcom així només podia durar un temps. Tard o d'hora patiria el rigor de les lleis comercials. Era això el que el senyor Proudhon volia provar? No. Segons ell, els diners reben el seu valor del sobirà i no del comerç. I què ha provat en realitat? Que **EL COMERÇ ÉS MÉS SOBIRÀ QUE EL SOBIRÀ. Encara que el sobirà ordeni que un marc sigui en endavant dos marcs, el comerç us dirà sempre que aquests dos marcs valen el mateix que un marc antic.**"* (Misèria de la Filosofia, K. Marx, 1847, capítol I, punt 3.A)

En la taula de sota es mostra l'evolució mensual del preu d'un dòlar en bolívares en el canvi real. Si el desembre del 2007 per comprar un dòlar al mercat paral·lel es necessitaven 5.700 Bolívares sense adjectiu; un any més tard, 5,7 Bolívares "forts" (amb 3 zeros menys) podien comprar aquest mateix dòlar. A partir d'allà, la sèrie no fa més que créixer excepte en mesos puntuals (febrer, setembre, octubre de 2009), amb un pendent pronunciat a partir de 2012 i desbocant-se completament en 2017 i 2018 i aconseguint el canvi de 3.915.000 Bs. F. = 1 dòlar.

La revaluació del bolívar (més enllà de l'operació estètica de treure els zeros del nom de la moneda per donar-li un "look" més "fort") estava basada en la política imperialista de l'UNASUR i en la renda petrolera amb el preu del petroli al seu punt àlgid. Però aquesta revaluació va durar exactament un any, mentre que la destrucció profunda de la indústria veneçolana (producte genuí de la política al mateix temps imperialista i parasitària del Partit de l'Exèrcit) ha durat i durarà (vegeu "El Comunista" nº60 per a una anàlisi detallada d'aquest procés).

A la data actual, agost de 2019, a pesar d'haver aprimat en 5 zeros el Bolívar Fort per a convertir-lo en Sobirà, el dòlar al mercat paral·lel exigeix ja 21.533 Bolívares "Sobirans".

Memoràndum 2792: el nou salari "mínim"

Però no només li van treure 5 zeros al Bolívar Fort. La burgesia veneçolana, amb el seu Partit de l'Exèrcit al Govern, va dictar un nou "Salari Mínim Nacional".

Com s'explica a l'informe sobre la vaga dels docents, publicat a "El Comunista" nº62, l'agost de 2018 el salari mínim era de 3.000.000 Bs. F., que equivalen a 30 Bs. S.

El govern dels boli-burgesos va incrementar aquest salari l'1 de setembre de 2018 fins a 1.800 Bs. S., és a dir, el 5.900% d'augment.

Abans que la maniobra de la burgesia veneçolana captivi a algun treballador d'altres països i continents, hem de córrer a aclarir que aquest salari de 3.000.000 Bs. F. (o 30 Bs. S.) havia estat instaurat el 16 de juny de 2018. Si s'observa la taula anterior, es veurà que aleshores equivalia a 99 centaus de dòlar. Al mes següent, equivalia ja a 77 centaus de dòlar, i, l'agost de 2018, a 30 centaus de dòlar (30 Bs. S. / 101,48 Bs. S. per dòlar). Així doncs, l'augment fins a 1.800 Bs. S. representaria un augment de fins a 14,51 dòlars.

Però aquí hem d'advertir novament els proletaris d'altres països (els veneçolans coneixen perfectament a la seva pròpia carn la inexistència dels citats "augmentos"). El Partit de l'Exèrcit en totes aquestes maniobres compta amb que la hiperinflació – estimulada per ells mateixos – volatitzarà novament el poder adquisitiu en un temps rècord.

Però hi ha una maniobra més profunda a l'estratagema del Partit de l'Exèrcit contra la classe obrera veneçolana.

El Memoràndum 2792, d'11 d'octubre de 2018, explica: *"la fixació del Salari Mínim Nacional a la quantitat de Bs. S. 1.800,00 adquireix una naturalesa totalment diferent als precedents augmentos de salari mínim"*

Año	Ene	Feb	Mar	Abr	May	Jun	Jul	Ago	Sep	Oct	Nov	Dic
2001	701,01	704,41	707,25	712,25	715,26	719	727	738,25	743	743,74	747	773
2002	765	1.064,01	885	843	1.145,01	1.300,01	1.336,01	1.416,51	1.476	1.418	1.322	1.383,50
2003	1.924	1.600	1.600	1.600	1.600	1.600	1.600	1.600	1.600	1.600	1.600	1.600
2004	1.600	1.920	1.920	1.920	1.920	1.920	1.920	1.920	1.920	1.920	1.920	1.920
2005	2.720	2.740	2.720	2.600	2.580	2.540	2.580	2.580	2.660	2.770	2.650	2.700
2006	2.660	2.615	2.565	2.590	2.610	2.620	2.660	2.725	2.900	2.980	3.375	3.400
2007	4.350	4.100	3.650	3.800	4.100	4.100	4.425	4.900	5.010	6.750	6.100	5.700
2008	5,35	4,6	3,95	3,5	3,4	3,45	3,4	4,18	4,5	5,2	5,15	5,7
2009	5,85	5,72	6,35	6,9	6,63	6,6	6,93	6,49	5,55	5,35	5,61	5,97
2010	6,3	6,7	7	7,65	7,89	8,1	8,28	8,25	8,11	7,89	8,6	9,24
2011	8,69	8,89	8,42	8,05	8,42	8,22	8,36	8,59	8,92	8,6	9,24	9,45
2012	8,69	8,92	9,48	9,29	9,56	9,38	9,42	11,54	12	14,08	16,51	17,32
2013	18,7	22,66	22,8	25,35	27,29	30,2	32,51	36,45	42,01	56,49	62,19	64,10
2014	79,88	86	70,03	69,48	75,58	72,44	77,33	87,82	100,93	102,56	153,66	173
2015	182	190	222	280	403,35	484,41	682	677,85	823,1	865,21	890	910,58
2016	984	1.089	1.150	1.115	1.002	1.088	1.069	1.146	1.224	1.761	4.470	3.200
2017	3.415	4.089	4.212	4.633	6.465	8.200	12.533	18.193	28.200	43.076	112.800	112.800
2018	243.478	248.181	325.000	883.000	2.010.000	3.030.000	3.915.000	101,48	124,09	240,86	495,10	800
2019	2.504	3.607	3.675	6.315	6.656	8.177	12.590	21.533				
Año	Ene	Feb	Mar	Abr	May	Jun	Jul	Ago	Sep	Oct	Nov	Dic

Mes	SMN Bs	Precio del dólar	Salario real (en \$)
jun-18	3.000.000	3.030.000	0,99
jul-18	3.000.000	3.915.000	0,77
ago-18	30	101,48	0,30
sep-18	1.800	124,09	14,51
oct-18	1.800	240,86	7,47
nov-18	1.800	495,1	3,64
dic-18	4.500	800	5,63
ene-19	18.000	2.504	7,19
feb-19	18.000	3.607	4,99
mar-19	18.000	3.675	4,90
abr-19	40.000	6.315	6,33
may-19	40.000	6.656	6,01
jun-19	40.000	8.177	4,89
jul-19	40.000	12.590	3,18
ago-19	40.000	21.533	1,86

I en què consisteix aquesta "naturalesa totalment diferent"? Consisteix en que qualsevol empresari privat o públic té llibertat per a no aplicar els augments salarials acordats en la contractació col·lectiva per sobre del Salari Mínim Nacional (punt 2n), en que qualsevol empresari privat o públic podrà retallar els mal-anomenats "beneficis econòmics i socioeconòmics" (punt 3r) i, en definitiva, que qualsevol "benefici" laboral atorgat prèviament per l'empresari pot ser revocat només pel fet que resulti oneros o de "difícil compliment" (punt 7è). I tot això, amb la benedicció del Ministeri del Poder Popular i de la Inspecció de Treball: l'Estat al servei de la Patronal.

És a dir, que el suposat augment del salari mínim consisteix, en realitat, en fer saltar pels aires totes les millores aconseguïdes amb la lluita i esfondrar tots aquells salaris que es trobaven per sobre del Salari Mínim, que l'agost de 2019 torna a equivaldre a 1,86 dòlars.

Algú podria objectar que per què comparem amb el dòlar paral·lel. Comparem els productes del supermercat doncs (30 d'agost de 2019), amb el Salari Mínim (SM) a la següent

columna.

Al capítol XXIV del Llibre I d'El Capital, K. Marx, en comentar la legislació anti-obrera a Anglaterra, explica: "Quin era l'esperit que inspirava l'estatut obrer de 1349 i els seus germans menors es veu clarament amb només advertir que en ell s'hi fixava per imperi de l'estat un **salari màxim**; el que no es prescrivia ni de bon tros era un **salari mínim**."

El Partit de l'Exèrcit, amb l'avantatge històric sobre la burgesia anglesa del S. XIV que representa haver-se abeurat en tots els corrents oportunistes de l'estalinisme i del trotskisme, pot prescriure en el S. XXI un salari màxim sota l'aparença d'un salari mínim. Com a un exemple utilitzat en una altra part d'El Capital per Marx, el salari mínim boliviari és el llit de Procust al que deuen ser retallats tots els salaris.

Producte	Preu	Nº de SM
12 ous	26.660,00 Bs. S.	0,60 SM
0,5 kg de pasta	29.001,56 Bs. S.	0,72 SM
1 kg de farina	16.875,00 Bs. S.	0,42 SM
0,5 kg margarina	30.964,29 Bs. S.	0,77 SM
1 kg llet en pols	94.797,64 Bs. S.	2,36 SM
0,445 kg maionesa	30.964,29 Bs. S.	0,77 SM
24 bolquers	206.207,13 Bs. S.	5,15 SM
0,605 kg carn	38.660,00 Bs. S.	0,96 SM
50 cc pasta dentrífica	10.109,88 Bs. S.	0,25 SM
0,575 kg au	19.263,00 Bs. S.	0,48 SM
4 rotlles de paper	25.971,41 Bs. S.	0,64 SM
1 kg de plàtans	11.580,00 Bs. S.	0,28 SM
1 kg de pomes	31.800,00 Bs. S.	0,79 SM
0,5 kg cafè	30.191,07 Bs. S.	0,75 SM

Reproduïm un comunicat distribuït per militants del Núcleo Proletario Clasista a les manifestacions de docents per a organitzar la lluita i trencar el setge convergent del chavisme i l'oposició, que intenten sedar la lluita i canalitzar-la per als seus fins parlamentaris.

COMPANYS AL CARRER EL 16 DE SETEMBRE, PREPARACIÓ DE VAGA GENERAL SENSE SERVEIS MÍNIMS, NO HI HA CONDICIONS PER A L'INICI DE L'ANY ESCOLAR 2019-2020.

L'estat patró a través del ministeri d'educació ataca i humilia als treballadors de l'ensenyament, quan revisem el nostre compte nòmina s'hauran adonat que és una burla més un pagament de 2000 bs, per inici de l'any escolar, per a que es digui que estan complint amb els compromisos del contracte, sabent molt bé ells com nosaltres que amb dos mil bolívares no es pot comprar ni un ou ja que el seu cost per unitat es troba al voltant dels quatre mil Bs, quan el cert és que ens deuen tots els augments contractuals, incloent-hi el 5100% de setembre per decret presidencial per al salari mínim, apliquen factor 900 a les primes (un marcador està per l'ordre de 30.000 bs), és a dir, ens apliquen el memoràndum 2792, el seu objectiu és sepultar el salari per a que renunciem. Ah però atorguen com un regal 50 mil bs i 250mil bs pel carnet de la pàtria, un caramel de cianur per a que ens quedem resignats i quiets com bens, amb l'objectiu d'estalviar pressupost ja que aquests pagaments no entren en el càlcul de prestacions, ni d'aguinaldos.

No conformes amb el salari miserable que devenguem pretenem ubicar-nos 40 hores a l'horari, atropellen companys reubicant-los lluny de la seva residència (quan hi ha dictàmen de tribunal que estipula el contrari). Van suspendre sots a companys que van participar a les lluites per augments de salaris i, no han pogut assistir al seu lloc de treball per les condicions a les quals ens han sotmès amb el salari, pateixen els rigors de la falta d'alimentació, gas, electricitat, aigua, transport. Els sindicats subvencionats, després que van servir a la patronal fent de bombers i apagant les accions de carrer i entregant d'aquesta manera la lluita el febrer i març de 2019, d'acord amb la patronal busquen oxigenar aquests aparells, tracten aquests casos al ministeri i els ventilen com a casos particulars. Aquesta política desmobilitzadora, promou l'individualisme i és contrària a l'acció solidària que s'ha d'incentivar, perquè si es permet que es dugui a terme aquest atropellament a un company demà ens pot succeir a qualsevol de nosaltres.

Exigim assemblees de treballadors per decidir el rumb de la nostra lluita, enfrontant sindicats d'empresa els quals volen utilitzar-nos per als seus negocis tant siguin amb la patronal o amb l'assemblea nacional. Enfrontem-nos a aquelles accions que desmobilitzen, el chavisme amb repressió i terrorisme patronal, bons del carnet de pàtria, amenaçant amb acomiadaments exprés, i l'oposició plantejant salari en segona pla, que la lluita ha de seguir fins la fi de l'usurpació, promovent al messies Guaidó, il·lusionant el proletariat. Recordem que tant el paper dels sindicats d'empresa com aquestes postures parlamentàries, van contribuir a l'apaivagament de la lluita. Impulsem i cultivem la unitat i mobilització de tot el proletariat (treballadors de salut, docents, obrers administratius, de tots els nivells d'educació, obrers d'empreses bàsiques privades...) en una taula reivindicativa: pel salari que cobreixi la cistella bàsica familiar 500\$, jubilació als 50 anys d'edat o 20 anys de servei, pagament del 100% a la nostra salut (HCM, salut pública), un màxim de 20 estudiants per secció, enfrontem-nos com un sol bloc al terrorisme patronal, unitat i organització al sindicat de classe que representi els nostres interessos, per l'abolició de l'esclavitud del treball assalariat.

Núcleo Proletario Clasista. Setembre 2019 - nucleoproletarioclasista.wordpress.com/ - nucleoproletarioclasista@gmail.com

ESBÓS PER CLARIFICAR LES DIVERGÈNCIES TÀCTIQUES ENTRE LA INTERNACIONAL COMUNISTA I L'ESQUERRA COMUNISTA D'ITÀLIA

Introducció

En el discurs del 1r de juliol de 1921 en el III Congrés de la I.C. (En defensa de la tàctica de la I.C., Obres Completes, ed. Akal. Vol 35, pàg. 372) Lenin estableix quines són les categories que determinen l'acció del Partit.

Ordenades per la "Sinistra"¹ aquestes categories són: TEORIA, PRINCIPIS, FI, PROGRAMA I TÀCTICA.

Cadascuna d'elles determina les següents, de tal manera que cadascuna d'elles deixa de ser revolucionària si entra en contradicció amb les anteriors.

Però tot i estar íntimament lligades entre sí cadascuna d'elles és diferent a les altres i cal diferenciar-les perfectament: *"els principis no són el fi, no són el programa, no són la tàctica i no són la teoria. La tàctica i la teoria no són els principis"*, diu Lenin.

¿Què és la teoria? La teoria o doctrina és la història de les societats humanes i la seva concatenació. Així formen part de la teoria el materialisme històric o dialèctic, la doctrina de la lluita entre les classes, la sèrie dels mitjans de producció i el mètode d'estudi de la societat capitalista i de la seva ruptura i superació: la societat comunista.

Els principis són les fases de la doctrina històrica que corresponen a la lluita i victòria del proletariat modern.

Així, mentre forma part de la teoria l'explicació classista de la revolució burgesa, de l'abolició de la servitud feudal i de la victòria de la democràcia parlamentària, això no forma part dels principis del comunisme que serien només la fase contemporània de la teoria.

Però els principis estan sempre determinats i limitats per la teoria de tal forma que el marxisme va dir que sense teoria revolucionària no pot haver-hi ni principis ni per tant pràctica revolucionària; *"La famosa llibertat de crítica no significa la substitució d'una teoria per l'altra sinó la llibertat de prescindir de tota teoria coherent i meditada, significa eclecticisme i falta de principis"*. [Mladimir Lenin, "¿Què fer?", en el capítol: "Engels i la importància de la lluita teòrica"].

El fi és la societat comunista i a aquest fi cal dirigir tota la resta. El fi està directament determinat per la teoria i lligat dialècticament a la resta de categories, perquè la teoria serà el que farà possible arribar-hi.

Programa i tàctica són coses diferents

El programa és la perspectiva d'acció propera del Partit en sentit històric.

Així mentre al Programa i als principis figura la instauració de la dictadura i l'ús de la repressió estatal durant el període de transició, això no pot figurar en el fi, què és la societat sense classes ni Estat.

No obstant això, tots es vinculen a la teoria i tot i que el programa fa referència a l'acció pràctica no pot contraposar-se a ella.

El materialisme històric és vàlid no tan sols per desxifrar quin ha de ser el programa de la revolució proletària pura sinó també per a qualsevol altre traspàs previ al de burgesia-proletariat.

En èpoques passades el partit revolucionari va haver d'assumir un programa que no era el del proletariat però ho va fer en plena coherència amb els dictàmens de la teoria per aquella àrea geo-històrica, (per exemple Marx-Engels per a Alemanya 1848 - Partit Bolxevic per a Rússia 1905-1917).

Situar-se en contradicció amb la teoria seria en canvi llançar un programa que no correspongués amb aquella àrea geogràfico-històrica; així per exemple, si es llancés un programa que inclogués tasques democràtiques populars per una àrea en què ja s'ha instal·lat el mode de producció burgès (avui estès ja en tot el món) s'entraria en contradicció amb la teoria, amb els principis i amb els fins del comunisme.

"El marxisme venç al poder aplicar a les vicissituds d'aquest camp al que la puresa o fins i tot un grau determinat d'impuresa, no es troba mai, les lleis idònies segons la teoria, és a dir les relacions econòmiques pròpies dels models socials típics i les derivacions de tots els fenòmens més complexos de la infraestructura material. Ara bé, aquest tercer i camp final d'aplicació de l'activitat que no és simple descripció contemplativa sinó participació a la vida i a la lluita no pot afrontar-se sense l'ús d'alguns reagrupaments geogràfics de països i d'èpoques històriques que tinguin un caràcter i una dinàmica comuns (...). A cadascun d'aquests grans agrupaments geogràfic-històrics correspondrà per força una certa i estable praxis del partit; o s'arriba a això o no és vàlid el marxisme, no és possible el partit en el nostre sentit de força revolucionària.

... es tracta doncs de saber triar els confins del temps i l'espai dins de les que estan vigents les regles històriques per la lluita d'una classe que s'ha elevat a partit: el proletariat..." (Rússia e rivoluzione nella teoria marxista, pàgs. 39-40).

¿I què és la tàctica?

En el n°4 d'Iskra es defineix la tàctica com *"aquell pla sistemàtic d'acció il·luminat per principis fermes i rigorosament aplicat"*, *"il·luminat per principis fermes"*. Després són els principis els que determinen la tàctica, que mai podrà entrar en contradicció amb ells, com tampoc amb el fi ni amb el programa, ni per tant amb la teoria. *"Pels comunistes la tàctica a practicar en les diferents fases de la lluita entre les classes es dedueix dels principis; no és ni un utensili neutre, ni una arma indiferent; és un aspecte orgànicament lligat al conjunt de la nostra visió del procés històric que condueix a la meta revolucionària, de les seves fases alternes dels factors que actuen en el sentit de la seva resolució; per afortunada o desafortunada que aquesta sigui, no podrà mai ser construïda amb mitjans que contrastin amb el fi."* (*Storia della Sinistra Comunista*, pàg.421)

Amb la tàctica no es pot fer una distinció formal des del pla organitzatiu fins arribar a dir: la teoria, el programa, els fins i els principis són obligatoris per a tots els inscrits i seccions del partit, les directives tàctiques són pel contrari facultatives, de manera que no pot formar part del partit qui no comparteixi aquelles categories, però sí que en pot formar qui no comparteixi la tàctica. Dir això significaria que el partit té una teoria, un fi, uns principis i un programa però no té una tàctica i cada secció o individu la fabrica segons les oportunitats. Pel contrari, la tàctica és igualment vinculant com les altres categories.

Els problemes tàctics no es resolen localment, sinó que han de ser objecte de solucions **internacionals**, i la seva solució, un

¹ "Storia della Sinistra Comunista" (Història de l'Esquerra Comunista). Cap. VIII - 6.

cop aconseguida, ha de constituir un **punt fixe** pel partit i aquest va ser el punt nodal de les dissensions de l'Esquerra Italiana amb la Internacional.

És per tot això que es diu que el partit no és un exèrcit que pugui fer servir armes **neutres** que igualment poden ser utilitzades per l'exèrcit enemic sense que el seu ús influeixi sobre qui les fa servir, al contrari "*l'exèrcit ha d'operar aquí amb armes pròpies o acabarà, tot i vençent, per haver canviat de bandera, és a dir, doctrina, fi, principis*". (Storia della Sinistra Comunista... pàg.434)

Per això el problema va ser, per a l'Esquerra Italiana a la Internacional i continuarà sent sempre pel partit, el de **fixar un límit precís**, límit precís que tot el partit ha de conèixer clarament, límit que, com ja dèiem, està marcat directament pels principis i entre aquells sobretot pel de no comprometre mai l'autonomia del partit de classe.

"Fixar el límit tàctic i codificar no tant el que cal fer sinó el que no es pot fer sense ferir greument la compacitat i homogeneïtat doctrinal, programàtica i organitzativa d'aquella milícia que és el partit (...) D'aquesta compacitat i homogeneïtat, el centralisme - si fos precís, en mans de només un - és condició necessària però no suficient; i davant aquesta insuficiència no és mai un remei la famosa "consulta"; sinó que només ho és la possessió comuna a centre i base d'una mesura d'orientació única, que el primer està obligat a aplicar i la segona no té raons per rebutjar -si la rebutgés es posicionaria fora de l'organització- perquè l'ha acceptat i el reconeix com a propi; en el que hi és també el motiu de la nostra crítica al "centralisme democràtic" i de la nostra invocació d'un centralisme orgànic". (Ídem, pàg.436).

Precisament a la Internacional es va **treure tot límit** i es van experimentar una rere l'altra les tàctiques més diverses, i el resultat va ser la ruïna del moviment.

Per saber millor on es fixa aquest límit fora bo conèixer, tot i ser de forma resumida, quina va ser l'actuació i la lluita de l'Esquerra Italiana al si de la Internacional.

Divergències tàctiques entre l'Esquerra Italiana i la Internacional Comunista

Al Congrés de Bolonya de 1919 el Partit Socialista d'Itàlia decideix majoritàriament l'adhesió a la Internacional Comunista.

La fracció comunista abstencionista del PSI que havia estat creada en 1918 amb el seu òrgan de premsa, "Il Soviet", remata els punts fonamentals del traspass del poder capitalista al poder obrer. Front al centrisme dels maximalistes i ordinovistes, més perillós encara que la dreta de Turati i Treves, la fracció, seguint les directives del 1er congrés (constituent) de la I.C. posa en l'anomenat congrés de Bolonya com a principal punt l'ESCISSIÓ dels revolucionaris, separant-se dels elements reformistes i la formació d'un veritable partit comunista de classe i revolucionari.

"La tesis central de la nostra fracció no era l'antielectoralisme sinó pel contrari l'escissió del partit que deixés per una part als veritables comunistes revolucionaris i per altra als sequaços del "revisionisme" dels principis de Marx sobre la inevitable explosió catastròfica del conflicte i xoc entre les classes socials oposades que ja abans de la guerra preconitzava l'alemany Bernstein". (Entrevista a Amadeo Bordiga, pàg.3).

La fracció comunista abstencionista alerta també al partit que cal canviar de tàctica abans del moment revolucionari i precisament preparant-se per a aquest, "*no és precís esperar el moment de l'acció per canviar la tàctica, al contrari, és precís canviar de tàctica per preparar-se per a l'acció*" deia "Il Soviet" del 24-8-1919, i dins de la tàctica a canviar estava la tàctica

electoral parlamentària, "*Cridar al proletariat encara a les urnes equival a declarar sense més que no hi ha cap esperança de realitzar les aspiracions revolucionàries i que la lluita haurà de desenvolupar-se dins de l'ordre burgès*" (...).

Nosaltres cridarem en veu alta "*¡El congrés, el congrés!*" o "*eleccions o revolució*". (Il Soviet. Nº 27, 1919).

Però la direcció de la Internacional no tenia una clara noció de la situació llavors al PSI. El record que a Lenin li va quedar d'aquest partit estava marcat per la seva participació a la conferència de Zimmerwald i per la seva ràpida adhesió a la I.C.

A part d'això, Lenin creia veure en els maximalistes centristes de Serrati y Companyia, que s'oposaven a l'expulsió de la dreta, uns veritables comunistes i en els resultats del congrés de Bolonya, una victòria del comunisme com diu una carta del propi Lenin a Serrati del 29-10-1919.

La fracció tracta de prendre contacte amb la direcció de la I.C. però les dues cartes enviades en novembre de 1919 i gener de 1920 no van arribar mai a Rússia. Fet que l'Esquerra ha considerat com una "fatalitat històrica".

I és en aquest context en el que arriba el II Congrés de l'I.C., en el que la delegació italiana no incloïa prèviament a cap representant de la fracció Comunista Abstencionista, participant tot i així a requeriment del propi Lenin.

El Congrés s'efectua en una època en que acudien nombroses delegacions, moltes d'elles d'antics dirigents de partits socialistes o d'alguns grups de tendència anarcosindicalista, dirigents que s'apressaven a acudir a Moscou per no perdre el seu lloc davant l'embranchida de les bases enfront el fulgor de la revolució d'octubre.

Així la Internacional es veu davant el problema d'haver d'acollir al seu si a corrents i partits que no tenien res de comunistes i sí molt d'oportunistes i sobretot de tractar de "convertir-los" a les posicions revolucionàries.

Les conseqüències de tot això no van ser altres que les que més tard es van veure, però l'Esquerra Italiana es va apressar sempre a dir que la valoració d'aquells moments no és un problema de pujar a la càtedra i dir que tot estava condemnat a priori, sinó abans de res de saber treure una gran ensenyança pel futur.

En aquest sentit el 2n Congrés va intentar ser la indicació de **la via sobre la que preparar-se**, l'única via que pot conduir a la victòria revolucionària.

És per aquest motiu que la Fracció Comunista Abstencionista apostarà al Congrés per **dotar d'una major intransigència** a les condicions d'admissió en la I.C. proposant en la 16ª condició la supressió de la frase "*en correspondència a les condicions particulars del seu país*", quan s'al·ludia a l'obligació d'elaborar un nou programa als partits que conservaven el vell programa socialdemòcrata. Proposta que no va ser admesa per la majoria. El que dóna una mostra dels plantejaments comunistes que tenien la majoria dels assistents.

I sobretot formulant i aconseguint la **inclusió de la condicional 21** que deia: "*Els inscrits al partit que rebutgin les condicions d'admissió imposades per l'I.C. hauran de ser expulsats*". Aquesta, tot i els buits ja existents serà la base que utilitzarà l'Esquerra per impedir als maximalistes de Serrati, que formin part del P.C d'Itàlia, i per exigir la seva expulsió de la I.C. en la que, 6 mesos abans, Serrati havia figurat com a president de les sessions (això hagués pogut passar a Alemanya i a França, si hagués hagut allà marxistes amb principis fermes disposats a complir-los i a exigir que es complissin). Precisament amb l'excusa de les preteses "condicions particulars" del seu país, seguirien molts partits adherents mantenint les seves pràctiques

arxioportunistes i col·laboracionistes. Amb aquesta concessió s'obriria una de les moltes vies que l'oportunisme aprofitarà en aquest sentit.

Emparant-se amb la 7ª condició, el II Congrés va decidir l'expulsió de l'ala dreta reformista del PSI. Serrati, exponent dels centristes del partit (maximalistes) es va negar a això al·legant precisament les al·ludides "condicions particulars". El 14 d'octubre de 1920 en una carta oberta publicada a *L'Humanité* Serrati va escriure:

"Tots nosaltres som favorables als punts de Moscou (condicions d'admissió). Es tracta de veure com aplicar-los. Jo sostinc que cal depurar el partit dels elements nocius -i he proposat l'expulsió de Turati- però no hem de perdre les masses dels sindicats i de les cooperatives. Els altres volen una escissió radical. Heus aquí la controvèrsia". (Humbert-Droz, pàg.14).

Zinoviev va escriure el 25 d'octubre a la Fracció Comunista Abstencionista: *"si Serrati i els seus amics volen defensar la I.C., si volen efectivament contribuir a la creació d'un veritable partit comunista a Itàlia, cal que entrin a la vostra fracció. Aquesta és l'única solució possible i cap altra serà reconeguda com a tal i aprovada pel comitè executiu de la I.C. Nosaltres no reconeixem a Itàlia cap altra fracció comunista fora de la vostra. Tots els que no estan amb nosaltres estan contra nosaltres"* (Humbert-Droz, pàg.13).

Que lluny quedarà l'actitud posterior de la direcció de la I.C. d'aquestes afirmacions de Zinoviev!, el que demostra que era només aquest (1919-20) el moment en que la I.C. es va col·locar sobre la via de la revolució, tot i les divergències tàctiques amb l'Esquerra Italiana.

Entre aquestes divergències va ser la qüestió de la tàctica parlamentària la que juntament amb la de les condicions d'admissió va marcar la pauta d'actuació de l'"Esquerra" al II Congrés.

Les tesis presentades pels bolxevics ja alertaven que el parlament burgès no pot ser conquistat pel proletariat, igual que no pot ser-ho tota la maquinària estatal de la burgesia sinó que el seu deure **és destruir-lo**.

Però segons ells el partit comunista podia entrar en aquesta institució, no per desenvolupar allà el seu treball orgànic, sinó per ajudar les masses des de l'interior del parlament **a destruir** amb la seva acció tota la maquinària estatal i el parlament mateix. En qualsevol cas segons les seves tesis la campanya electoral no podia ser una simple caça de vots sinó una mobilització i agitació revolucionària i la veritable activitat primària romandria sempre a la lluita extraparlamentària.

Aquestes van ser les tesis aprovades i fetes seves per la Internacional. Per a la Fracció Comunista Abstencionista, pel contrari, l'acció prioritària dels comunistes devia ser la d'alliberar al proletariat de les il·lusions i prejudicis democràtics que el volien fer veure que les institucions de la burgesia estiguessin al servei de totes les classes.

Aclaria que als països als que estigués encara en curs una revolució burgesa la intervenció en aquests òrgans podia influir sobre el desenvolupament dels processos.

Però als països d'una llarga tradició democràtica no existia la possibilitat d'utilitzar per a l'obra revolucionària la tribuna parlamentària, i la pràctica ultraparlamentària i corrupta dels partits socialistes tradicionals n'era una bona mostra.

El partit no podia consagrar totes les seves energies i mitjans a la campanya electoral abandonant altres activitats més pròpies de la seva naturalesa, a més, com va afirmar el representant dels comunistes abstencionistes com a rèplica al discurs de Bujarin, el que es pot propagar des de la tribuna parlamentària es pot dir

també a la premsa del partit, sense la necessitat de passar pel parlament on la nostra intervenció seria capgirada per la premsa burgesa.

I en quant a la pretensió d'organitzar una activitat parlamentària que surti dels límits de la reglamentació de la mateixa, l'Esquerra Italiana la considera pura utopia; mai s'aconseguirà.

Lenin argumentava que era necessari resoldre el problema pràctic d'una acció parlamentària comunista sotmesa a la disciplina del partit i l'Esquerra Italiana responia que això podia ser invocat també per justificar la necessitat de tenir ministres comunistes al règim de dominació burgesa, (més tard s'haurien de veure coses en aquest sentit, per exemple, el secretari del PC de Saxònia, Alemanya, va formar part del govern el 1923).

Sigui com sigui, l'Esquerra Italiana sempre va aclarir que la seva dissensió amb la I.C. va ser només tàctica perquè ambdues estaven d'acord en el principi fonamental: la destrucció del parlament i la substitució de les institucions de l'estat burgès per aquelles pròpies de l'estat proletari.

Després es renegaria d'aquest principi i es cauria en les mateixes pràctiques de "cretinisme parlamentari" de la II Internacional. El temps va donar la raó a les Tesis de l'Esquerra Italiana.

A la tardor de 1920, després de tornar del 2n Congrés mundial es va fer una conferència a Imola on s'agrupen els membres que acceptaven sense reserves les decisions del 2n congrés mundial amb la finalitat de constituir la "Fracció Comunista" del PSI, no tant amb l'objectiu de conquistar la majoria de vots en el futur congrés de Livorno, sinó amb la finalitat de preparar la columna vertebral del futur partit comunista. A la conferència concorren tres corrents: la Fracció Abstencionista, el grup "Ordine Nuovo" i el grup de Gennari i es deixa ja dit que en cas de quedar en minoria abandonarien el Congrés del PSI.

I en efecte, això es va fer al congrés de Livorno on, al rebutjar la majoria l'expulsió dels reformistes, la minoria comunista es va retirar a l'altra seu on va quedar constituït el Partit Comunista d'Itàlia, Secció de la Internacional.

L'I.C. reconeix immediatament al nou partit sorgit de l'escissió i expulsa al PSI tot i la dissensió dels alemanys Paul Levi y Clara Zetkin, representants influents del centre alemany, que van estimar l'escissió minoritària i errònia i als que el mateix Lenin va escriure rebutjant la seva postura el 16-4-1921. *"Pel que respecta a Serrati, considero la seva tàctica com un error, qualsevol defensa o semidefensa de Serrati ha estat un error"*. Ja un any abans, a l'abril de 1920, Lenin posa com a problema principal l'eliminació dels socialtraïdors del partit socialista, per sobre del secundari problema de la participació o no en les eleccions. En això dona total suport a la fracció comunista i a l'escissió.

"Han estat escasses les possibilitats que he tingut de conèixer el comunisme 'd'Esquerra' a Itàlia. És indubtable que la fracció de 'comunistes boicotejadors' (comunistes abstencionistes) s'equivoquen al defensar la no participació al parlament. Però hi ha un punt en el que tenien raó... precisament quan ataquen a Turati i companyia que pertanyent a un partit que reconeix el Poder dels Soviets i la dictadura del Proletariat continuen al parlament i prossegueixen la seva vella i nociva política oportunista. Al tolerar això el camarada Serrati i tot el PSI incorren en un error tan perjudicial i perillós com a Hongria on els Turatis hongaresos van sabotejar des de dins el partit i el poder dels soviets"

"...els companys del diari Il Soviet tenen raó a l'exigir que el PSI, si vol estar veritablement per la Tercera Internacional expulsi

amb oprobí de les seves fileres als senyors Turati i Cia. i es transformi en un Partit Comunista tant pel nom com pels seus actes". (Lenin, "La malaltia infantil de l'esquerranisme en el comunisme" Cap.VII - Nota i apèndix III). El Partit socialista expressa la seva protesta davant aquesta decisió d'expulsió votant en el mateix congrés de Livorno la 'moció Bentivoglio' on decideix la participació malgrat tot en el pròxim congrés de la I.C. per 'trobar una solució al conflicte'. El III Congrés de la I.C. es reuneix amb una situació internacional una mica canviada.

La derrota de l'armada vermella a Varsòvia i la insurrecció de març de 1921 aixafada a Alemanya conformen un ambient diferent en el que la burgesia s'anava recuperant i passant a l'ofensiva.

En la seva 4a sessió el III congrés decideix la inclusió de la qüestió italiana en l'ordre del dia. Indubtablement la discussió es va centrar sobre tot en la valoració de l'escissió de Livorno.

Es podien escoltar opinions com les de la ja citada Clara Zetkin: "Sí, companys, la medalla té dues cares. Jo saludo l'escissió pel que fa a que ella ha valgut per desemascarar a dirigents poc segurs i vacil·lants. Però la deploro en tant que manté centenars de milers de proletaris artificialment lluny de nosaltres" (*La qüestió italiana en el III Congrés*, pàg.50). O la de Lenin: "I ara no veiem potser el mateix (que va passar a Alemanya) a Itàlia? El partit italià no ha estat mai un veritable partit revolucionari. La gran desgràcia del partit italià és no haver fet l'escissió dels reformistes i menxevics abans de la guerra i no haver-los expulsat del partit" (ídem, pàg.75).

Lenin dona la seva confiança als comunistes italians, tot i reconeixent segons ell certa necessitat d'"educar" el seu abstencionisme.

"Amb els comunistes que us subscriuen parlarem amb tota franquesa i tindrem la valentia de dir-los 'No feu tonteries, sigueu mal·leables i astuts', però li direm això només als comunistes, només als que han trencat amb l'oportunisme (...) Durant l'ocupació de fàbriques a Itàlia, existia veritablement el comunisme? No, el comunisme no existia, era quelcom anarquitzant, no era el comunisme marxista. Necessita ser educat. Ho serà per l'experiència, per la lluita revolucionària amb les masses".

El congrés acaba amb una resolució reconeixent l'escissió i al P. Comunista d'Itàlia com a única secció comunista d'aquell país, i posa només una condició per l'**ADMISSIÓ** del P. Socialista i un **MANDAT DE FUSIÓ** d'aquest amb el P. Comunista en el cas que aquesta condició fos complerta.

La condició era l'expulsió per part del PSI dels membres de la dreta reformista que precisament havien participat feia res a la conferència reformista de Reggio Emilia.

Nota d'aprofundiment

En realitat, el suport a l'escissió de Livorno per part de la I.C., no va ser més que el reconeixement d'un fet consumat, al constatar el fracàs de les directrius donades en el II Congrés (1920) per a l'expulsió del grup de Turati del PSI, i per la posada en pràctica dels acords del citat congrés.

Si analitzem detingudament les discussions preparatòries del Primer Congrés de la I.C., i sobretot les seves resolucions, podem observar els plantejaments marxistes molt clars per part dels bolxevics. Podem observar també una declaració de guerra sense quarter contra els socialdemòcrates de dretes i contra el centre. Mentrestant es deia sobre els moviments sindicalistes no compromesos en la guerra:

Punt 10: "Per altra banda, és necessària l'aliança amb aquells elements del moviment revolucionari que, no havent estat abans

al partit socialista s'ubiquen ara en el seu conjunt al camp de la dictadura proletària sota la forma del poder soviètic. Són, en primer lloc, els elements sindicalistes del moviment obrer" (Invitació al Partit Comunista Alemany (Spartakusbund) al I Congrés de la I.C.) Devia resultar molt difícil, per no dir impossible, l'enquadrament d'aquestes corrents. Amb l'aparició i fiançament posterior del reflux proletari, aquestes corrents van anar perdent importància en els seus xocs amb l'Estat burgès perquè al cap i a la fi no són més que l'expressió espontània de les masses. Importància que van tornar a recollir els centristes de la II Internacional i mitja a través dels sindicats tradicionals.

L'escapçament del Spartakusbund, amb l'assassinat de Luxemburg, Liebnicht, Leviné, etc., afavoreix la descomposició del grup fundador del KPD, i obre les portes de bat a bat al pas dels centristes per un costat, i dels futurs kaa-pedistes per un altre. Així es propicia el que una clau importantíssima (el pes històric dels alemanys en el moviment proletari) passi definitivament a mans dels centristes del KPD, que tindran al mateix temps un pes determinant en les decisions sobre el comportament tàctic i sobre la línia política de la I.C.; la tàctica seguida pel KPD acabarà essent la tàctica o la línia política de la I.C. mateixa. Això es manifestarà amb l'escissió de Livorno. Però en realitat, els buits són ja a les "condicions d'admissió". El punt 15 diu: "...elaborar un nou programa comunista ADAPTAT A LES CONDICIONS ESPECIALS DEL SEU PAÍS". Aquest era el buit, el colador que obria les portes de la convivència a l'oportunisme dels centristes alemanys, francesos i italians. "LES CONDICIONS ESPECIALS DE CADA PAÍS". Tots ells la reivindiquen, tots s'agafen a ella com a un clau ardent.

En el punt 16 es renuncia al partit únic internacional, obrint el colador de l'autonomia:

"Totes les decisions dels Congressos de la Internacional Comunista, així com les del Comitè Executiu, són obligatòries per a tots els partits afiliats a la I.C.". Però aquest plantejament centralitzador queda anul·lat per l'últim paràgraf del punt 16: "la I.C. i el seu Comitè Executiu deuen (...) només adoptar resolucions generals i obligatòries en els problemes on això sigui possible". Això és alguna cosa més que una ambigüïtat, és la renúncia al mateix paper de la I.C.; és l'expressió de l'existència de corrents ja irreconciliables en la I.C.

A més d'aquests coladors estan les "excepcions" del punt 20: "El Comitè Executiu es reserva el dret de fer excepcions amb els representants de la tendència centrista citada al paràgraf set". Amb aquestes excepcions haurien d'haver entrat les grans masses en la I.C., però a costa d'oblidar-se poc a poc dels principis tàctics i organitzatius que l'havien inspirat. En realitat, el punt 21 no s'arriba a aplicar excepte a Itàlia. Ni el que es deia al "Manifest de la I.C. als proletaris de tot el món", presentat en el primer congrés: "la crítica socialista ha flagel·lat suficientment l'ordre burgès. La tasca del partit comunista internacional consisteix en subvertir aquell ordre de coses..." Al citat manifest, la I.C. s'entenia com un partit comunista internacional, al que devien pertànyer (segons el punt 1 de la resolució sobre la creació de la Internacional Comunista): "... tots els elements comunistes que pensen de la mateixa manera".

Si diem tot això no és per amor a la polèmica, sinó per mostrar l'aïllament i la falta de paral·lelisme teòric entre el bolxevisme i la resta de moviments existents en l'època. Així podem posar un altre exemple: el març de 1920 té lloc el *Putsch de Kapp* a Alemanya. El KPD no es va assabentar o no va voler assabentar-se del que estava succeint, va deixar passar aquell moment perquè, segons ell, era quelcom aliè a la classe obrera. Però resulta que, a finals de març de 1920, aquell mateix KPD

proposa la formació d'un govern de partits obrers, és a dir SPD i USPD, enfront "al qual practicarà una lleial oposició". És important constatar, que encara no havia passat l'esquerra de la USPD a formar part del KPD, pel que aquesta no és la que porta la pesta oportunista, sinó que el KPD ja la tenia, com també tenia dins seu el nacional-bolxevisme, davant els francesos que s'emportaven el carbó com a manera de cobrar els deutes de guerra.

A finals de 1920, passa l'esquerra de l'USPD a formar part del KPD. En la seva moció d'adhesió es deia: "Cada partit adherent ha de ceder una mica de la seva autonomia". Si s'haguessin mantingut els plantejaments de 1919, del I Congrés de la I.C., o s'haguessin aplicat severament les "condicions d'admissió", no només no hagués pogut haver unificació amb l'esquerra de l'USPD, sinó que s'hagués hagut d'expulsar al KPD de la I.C.; el mateix haurien hagut de fer amb el PCF i amb el PSI. Però aquí tornem al principi, perquè tots els moviments sindicalistes o anarquitzants, ja s'havien demostrat inútils per constituir quelcom que s'assemblés a un partit comunista. Quedava només l'Esquerra Italiana, però els bolxevics ni tan sols la coneixien. La seva debilitat era tal, que no havia pogut donar-se a conèixer i menys estendre's fora d'Itàlia en els anys anteriors a 1920.

En aquestes condicions, i amb una Rússia revolucionària batent-se en tots els fronts de la guerra civil, contra el món burgès imperialista es faran les concessions i les excepcions al i amb el centrisme. En aquestes condicions passaran a formar part de la I.C. un Levi i una Zetkin, que tancaven els seus discursos davant els proletaris amb belles i precioses cites de Goethe, Schiller, Virgilio, etc. Aquests amics dels caníbals que van ordenar l'assassinat de Liebnicht, Luxemburg, Leviné, etc., faran de pont amb la II Internacional i mitja, i amb la mateixa II Internacional, el que conduïa directament a establir contactes i lligams amb la Internacional Sindical groga d'Amsterdam. Al cap i a la fi, no eren més que "comunistes" de passadís, i diplomàtics de "portafarcells". Però poc a poc es van fer amb el control i amb les decisions quotidianes de la política internacional. A més, les condicions objectives de reflux els hi van ser totalment favorables a aquests funcionaris de professió o periodistes professionals. Només la influència política d'aquestes corrents de trepes, pot explicar el nomenament d'un individu com H. Droz per a delegat plenipotenciari de la I.C. en Itàlia, amb la finalitat de redreçar la malifeta que Livorno havia suposat pels seus plans.

El problema italià en el III Congrés

L'escissió de Livorno era un mal exemple, havia trencat la camisa de força que el centrisme (alemany, italià i francès en primer lloc, però no només aquests) estava teixint al voltant de la I.C. i del bolxevisme. Un dels pilars centristes, el maximalisme italià, es quedava fora de joc a causa de les exigències de principi imposades per l'Esquerra Italiana. Aquestes exigències no eren més que les 21 "condicions d'admissió", amb tots els seus **buits** i **coladors**. Els maximalistes, ni tan sols prenen la perxa a les seves mans per saltar el llistó de les "21 condicions d'admissió". Ells volen entrar per la porta gran com ho havien fet francesos i alemanys. L'Esquerra els tanca el pas, desemmascara la seva veritable identitat amb la simple exigència del compliment de les "condicions d'admissió". Esclata l'escàndol amb l'escissió de Livorno. Tots els centristes es solidaritzen (cadascun a la seva manera) amb els seus germans italians. S'aprova al Congrés del PSI la moció Bentivoglio (després de l'escissió) on s'afirma seguir pertanyent a la III I.C.; Serrati se'n va a Berlin (No seria cridat pels seus germans alemanys?) a parlar amb el centre del KPD. El Comitè Executiu del KPD, aprova una moció que condemna

l'escissió de Livorno, i exigeix a la I.C. que reconsideri el ple reconeixement donat a l'incipient P.C. d'Itàlia. Tots exigeixen que es tracti el problema de l'escissió de Livorno a l'**ordre del dia** del III Congrés de la I.C., el juny de 1921. L'escissió va tenir lloc en gener del mateix any.

Com es pot veure als debats i resolucions del III Congrés sobre la "qüestió italiana", la diplomàcia dels alemanys (però no sols d'ells) ja estava donant els seus fruits. L'informe de Zinoviev, està en línia amb el P.C. d'Itàlia. Però les intervencions de Lenin i de Trotski deixen la porta oberta a la reunificació, igual que la resolució final. Les intervencions de Clara Zetkin són l'expressió de l'oportunista **superrefinat**, que si bé és veritat que dona tota una lliçó d'antimarxisme, ningú (ni Lenin, ni Trotski, ni Zinoviev...) agafa el quant i rebut els seus plantejaments arxioportunistes.

Poc després, al desembre de 1921, l'Executiu de la Internacional Comunista publicava unes tesis sobre el "front únic" i al gener de 1922 una crida sobre el "front únic proletari": "*Als proletaris de tots els països*".

Es tractava de proposar públicament (les reunions ja existien) als partits socialistes i als sindicats reformistes procedir conjuntament a una lluita per la defensa dels interessos obrers. A Alemanya (què és on veritablement va sortir la inspiració d'aquesta tàctica) l'Executiu aprovava l'acció dels comunistes que sostenien al govern socialdemòcrata del Länder.

L'informe de Zinoviev sobre el PSI en el III Congrés de la I.C. al juny de 1921 començava així: "*Com hem pogut tenir la il·lusió, com hem pogut esperar encara que Serrati pogués ser dels nostres?*".

Després del III Congrés citant unes declaracions de Serrati: "*Les tesis estaven acabades des de feia varies setmanes i nosaltres havíem tingut uns mesos abans, grans discussions, sobre les més importants amb l'USPD*" alemany. Per aquí funcionava i es coordinava la Internacional paral·lela, és a dir la dels **centristes**.

Segueix Serrati en un altre article: "*En l'actual situació de ruïna l'únic risc de la presa del poder seria que la responsabilitat que avui pesa sobre la burgesia passaria al Partit Socialista*", (citat per Zinoviev). Llegeixi's bé "*l'únic risc de la presa del poder*" deia Serrati, això hauria d'haver suposat la ruptura per sempre i un dia més. El poder hauria de prendre's durant el boom econòmic. Davant les acusacions que rep Zinoviev i la mateixa Internacional (per part de qui? Només podia ser per part dels diplomàtics alemanys, com punta de l'iceberg dels centristes europeus) per haver designat al búlgar Kabakchiev com delegat de la mateixa, Zinoviev ha de defensar's i parlar: "*d'involució d'un partit revolucionari d'esquerra o com a mínim dels seus grups dirigents a un vulgar partit socialdemòcrata*". I diu més endavant: "*Si la Internacional Comunista hagués cedit sobre aquest punt* (Turati havia declarat estar contra la violència; ndr), *avui no existiria més*". Davant les pressions que rep, Zinoviev, es veu obligat a dir: "*Deplorem vivament que alguns grups dirigents* (per exemple certs companys alemanys) *que encara tenint grans mèrits no hagin pogut distingir la veritat en aquell moment*". Es tracta dels alemanys que van assistir al Congrés de Livorno, és a dir Levi i altres.

Serrati exigeix les mateixes concessions que els hi han fet als francesos i als alemanys, però l'Esquerra ho impedeix.

Heckert, delegat del KPD, declara que Levi i els seus amics estan en contra de l'"escissió esdevinguda a Livorno", perquè "*l'Executiu tenia la intenció d'abandonar la via establerta en el II*

Congrés i de transformar en sectes als partits de masses (...), per mitjà de depuracions..." I Levi acaba dient en un article: *"rebutgem condemnar a Serrati després d'haver sigut solidaris amb ell"*. Molt honorable aquest Levi, així no enganya a ningú! I a l'*Avanti* del 16 de juny de 1921 s'escriu: *"Malgrat les penoses condicions, els nostres companys, especialment Clara Zetkin, Paul Levi i molts altres expressaran el seu pensament"* en la I. C., Serrati no se sent sol, però els seus amics també el necessiten.

Els iugoslaus critiquen l'escissió, però des del punt de vista contrari, per no haver estat preparada, i sobretot, per no haver criticat a Serrati quan va escriure un any abans el primer article, i els que va escriure després. Marcovich, deia, *"que si Zinoviev hagués intervingut contra Serrati immediatament després de la publicació del primer article (...), les masses no l'haurien seguit a Livorno i haurien romàs fidels al comunisme"*. Com a mínim una part de raó té Marcovich... Però les masses de Serrati s'haurien quedat amb Serrati, només haurien guanyat els principis, que no és poc! Clara Zetkin juga amb el caràcter de les persones, tot i negant-ho, amenaça amb estirar la manta i deixar amb el cul a l'aire el passat dels presents, nomena a Radek, però es dirigeix a Zinoviev... I en ser atacada per estar en les mateixes posicions de Levi i de Serrati, ella es defensa atacant i sembrant el dubte sobre les acusacions que Zinoviev havia fet contra Serrati: *"Si de veritat Serrati fos l'home pintat pels documents produïts per Zinoviev, no comprend llavors com es pot haver tingut a Serrati a la presidència del II Congrés, i que no s'hagi actuat molt abans i més enèrgicament per dirigir una escissió i liquidar la situació de mode clar i net"*. Documents produïts per Zinoviev diu la Zetkin. Alguna cosa personal segons la dama!

Zetkin no només excusa a Serrati, sinó que troba el cap de turc: LES MASSES. Es refereix a la passivitat mostrada durant l'ocupació de les fàbriques. *"Si les masses hagueren estat veritablement animades per la voluntat revolucionària i si hagueren sigut conscients, haurien xiulat la decisió dels seus dirigents de partit i sindicats vacil·lants i s'haurien compromès, sense ajut, a la lluita política"*. Les masses SOLETES! Això diu a Moscou una dirigent del KPD i influent personatge de la I.C. Llavors per a què existia el P. Comunista i la mateixa I.C.? Però aquesta dama continua les seves afirmacions: *"...aquesta no és una justificació, sinó una constatació del fet històric de què el nivell dels dirigents està sempre en relació amb el de les masses"* Si això és marxisme...? Aquesta elementa era la mestra de Serrati! El partit per a què? Què pintava aquesta dama a la I.C.? Més tard afirma que controlant els ajuntaments, es controla la policia, *"naturalment, no amb l'objectiu de fer desfilar aquesta policia armada com guàrdia d'honor durant les manifestacions, sinó per llençar-la en els combats revolucionaris"*. Això seria el que l'hauria fet insistir en contra de la presa en l'escissió de Livorno. Després de retorçar-se com una serp per fer passar les seves justificacions i suports a Serrati, defensant el "projecte de Graziadei" segueix clarificant la seva posició: *"El fet que l'Executiu acceptés per unanimitat, en una de les seves ulteriors sessions, una resolució similar a la meua prova que aquesta no revelava inclinació centrista. Per tant, si se m'acusa de tendències centristes a causa d'aquesta moció, doncs bé, llavors jo em trobo en la millor companyia"*, és a dir en companyia de l'Executiu de la I.C. I remata amb molta raó: *"Si calgués aplicar aquesta mesura (la supressió de les divergències; ndr) per decidir si aquest o aquell partit hauria de pertànyer o no a la III Internacional, no hi hauria potser un sol partit que complís les condicions requerides per a aquesta adhesió"*. Aquesta és una declaració molt important, on una oportunista constata que gairebé ningú compleix "les condicions d'adhesió requerides". El

que en definitiva empeny a l'Executiu Alemany, a exigir que l'Executiu de la I.C. "anomeni i envii a Itàlia una Comissió Especial". No sense abans haver rebut la visita del mateix Serrati al Centre del KPD, a Berlín. Aquesta "Comissió Especial" va ser nomenada. H. Droz i Kolarov, com autèntics sicaris per posar en pràctica les decisions preses conjuntament a Berlín, pel centre alemany i Serrati, sense oblidar els grans consells que li va donar Clara Zetkin, com ella mateixa reconeix.

Zetkin diu alguna cosa més, abans d'acabar el seu discurs sobre l'escissió: *"es pot dir que aquesta escissió de l'ala esquerra ha obligat, d'un cert mode, als unitaris a llençar-se als braços dels turatians"*. Pobrets! Com deia unes línies més amunt Clara Zetkin, disculpant a Serrati: *"atacat (Serrati) per totes parts, per l'esquerra, per la dreta i pel centre i sense experiència per defensar-se"*. Era un nadó Serrati! Així es tractava de justificar, com a actes d'indignació i per haver perdut els nervis, tots els articles o declaracions de Serrati després de Livorno. Però, i tot el que havia fet abans de Livorno? Malifetes d'un nen!

Després de Terracini, pren Lazzari (braç dret de Serrati) la paraula. El seu discurs està ple de moralisme cristià. Per donar la posició del PSI s'agafa als plantejaments del seu company Frossard: *"ni subordinació, ni independència absoluta"*. I dirigint-se als francesos cercant suport diu: *"Pel que fa a vosaltres, companys francesos, que heu demostrat bones disposicions en relació a la qüestió que ens ocupa..."*. Després va parlar Gennari, que va rebatre a Lazzari. La intervenció de Maffi, és la d'un mal bufó, mentider, entabanador... carronyer... com tots els oportunistes experimentats i versats en el politiqueig parlamentari.

En el seu segon discurs, Clara Zetkin diu que *"després del Congrés de Livorno, no existeix a Itàlia unitat de partit ni del front de guerra revolucionària"*. I proposa *"que les millors forces del Partit Comunista d'Itàlia i els millors elements que es troben certament al camp dels unitaris siguin reunits en una sola massa"*; 1) El P.C. d'Itàlia, nascut a Livorno, no és el P.C. segons Zetkin. 2) les millors forces del P.C. d'Itàlia eren Graziadei i els seus sequaços, els que haurien de fundar el PS unificat, deixant fora a la llavors direcció del P.C. d'Itàlia (a l'Esquerra), que trencava els cànons establerts. Trencava el *modus vivendi* establert a les "Condicions d'admissió" i sobretot en el desenvolupament que s'estava fent de les mateixes amb la posada en pràctica del Front Únic des dels vèrtexs, amb els partits socialdemòcrates i centristes, a més dels seus apèndixs sindicals, la internacional sindical groga d'Àmsterdam.

En el seu discurs, Trotski diu: *"Ha sorgit un nou petit partit: el Partit Comunista"*, que *"roman aïllat"*. Un partit amb 58.000 membres no només no era petit, sinó que era massa gran per un nadó.

Loriot, president de les sessions: *"La delegació francesa no dirà res que pugui disminuir el prestigi del Partit Socialista Italià, que pugui ofuscar l'esplendor del que aquest partit ha gaudit durant la guerra (...) No oblidem que després de Zimmerwald vosaltres éreu per nosaltres l'estel que ens guiava (...) Nosaltres sabem que el nostre partit no és encara totalment comunista..."* Després de posar un munt d'exemples, aquest Loriot passa a donar el gran consell: *"Company Lazzari: el futur està a l'esquerra"*. I conclou amb la necessitat d'expulsar a Turati per estar tots junts a la I.C.

A la "Introducció a les condicions d'admissió dels partits a la I.C" es diu: *"Cap comunista ha d'oblidar les lliçons de la República dels Soviets hongaresos. La unió dels comunistes hongaresos amb els reformistes va costar cara al proletariat hongarès"*. Aquells **reformistes** estaven ja decidint la sort de la

DISPOSEM DE VELS TEXTOS DEL PARTIT TRADUÏTS AL CASTELLÀ:

- **En defensa de la continuïtat del programa comunista (tesis de 1920 a 1966)**
- **O preparació revolucionària o preparació electoral (1920 tesis abstencionistes, etc.)**
- **L'esquerranisme enfermetat infantil del comunisme, condemna de futurs renegats (1960)**
- **Propietat i capital (1947-48 a Prometeo)**
- **Comunisme i feixisme (1920-1924)**
- **El pensament de Mao**
- **Diàleg amb Stalin (crítica al XIX congrés del pcus-1952)**
- **Diàleg amb els morts (crítica al XX congrés del pcus-1956)**
- **Volum de la història de l'esquerra comunista (fins 1919, publicat en 1963)**
- **Classe, partit i estat en la teoria marxista (1952-53)**
- **Rússia i revolució en la teoria marxista-publicat en 1954-55 (recorre la formació de Rússia fins 1913)**
- **Elements de l'economia marxista**
- **Partit i Classe**
- **Els fonaments del comunisme revolucionari**
- **El proletariat i la guerra imperialista**
- **Teoria marxista de la moneda**
- **El programa revolucionari de la societat comunista elimina tota forma de propietat (Reunió de Turí 1-2 de juny-1958)**
- **La successió de les formes de producció en la teoria marxista**
- **Lliçons de les contrarevolucions**
- **Les grans qüestions històriques de la revolució a Rússia – Estructura econòmica i social de Rússia 1913-1957**
- **Força, violència i dictadura en la lluita de classe**
- **Sèrie de textos sobre l'activisme**
- **Factors de raça i nació en la teoria marxista**

LA DEFLACIÓ ÉS UN PRODUCTE DE LA SUPERPRODUCCIÓ DE CAPITALS I MERCADERIES

Els capitalistes desenvolupen les seves forces productives. Intenten fer-ho de forma indefinida, però una vegada i una altra xoquen amb el desenvolupament de les forces productives d'altres capitalistes i, en última instància, sempre acaben xocant amb els límits del MERCAT, local i mundial. La finalitat que persegueixen és l'augment indefinit de la Plusvàlua, del Guany. Cavalcant a lloms de l'augment de la Producció per la Producció que acaba xocant amb els límits del Mercat, que en un moment donat ja no pot absorbir (amb una taxa de guany acceptable) aquestes riuades de Mercaderies produïdes sota el règim de l'Anarquia de la producció per al pantà del Mercat:

"El veritable límit de la producció capitalista és el mateix capital, és el fet que, en ella, són el capital i la seva pròpia valorització el que constitueix el punt de partida i la meta, el motiu i la finalitat de la producció; el fet que aquí la producció només és producció per al capital i no, al revés, els mitjans de producció simples mitjans per ampliar cada vegada més l'estructura del procés de vida de la societat dels productors. D'aquí que els límits dins dels quals s'ha de moure la conservació i valorització del valor-capital, la qual descansa en l'expropiació i depauperació de les grans masses dels productors, xoquin constantment amb els mètodes de producció que el capital es veu obligat a emprar per aconseguir els seus fins i que tendeixen a l'augment il·limitat de la producció, a la producció per la producció mateixa, al desenvolupament incondicional de les forces socials productives del treball. El mitjà emprat - desenvolupament incondicional de les forces socials productives-xoca constantment amb la finalitat perseguida, que és un fi limitat: la valorització del capital existent. Per tant, si el sistema de producció capitalista constitueix un mitjà històric per desenvolupar la capacitat productiva material i crear el mercat mundial corresponent, envolta al mateix temps una contradicció constant entre aquesta missió històrica i les condicions socials de producció pròpies d'aquest règim" (El capital, Llibre III).

Tot el procés condueix a la concentració:

"I aquesta creixent concentració provoca, al seu torn, en arribar a un cert nivell, un descens de la taxa de guany. La massa dels petits capitals escampats es veu empenya d'aquesta manera als camins de l'aventura: especulació, combinacions tèrboles a força de crèdit, gestions especulatives amb accions, crisi." (El Capital, Llibre III)

"La superproducció de capital, no de mercaderies soltes, encara que la superproducció de capital impliqui sempre superproducció de mercaderies - no indica, per tant, una altra cosa que superacumulació de capital. Per comprendre el que és aquesta superacumulació (la investigació més a fons l'abordarem més endavant), n'hi ha prou amb enfocar-la en termes absoluts. Quan tindrem una superproducció absoluta de capital? Una superproducció que no es refereixi solament a un sector o a uns quants sectors importants de la producció, sinó que sigui també absoluta pel seu volum, és a dir, que abasti les branques de producció en la seva totalitat?"

Existirà una superproducció absoluta de capital tan aviat com el capital addicional per als fins de la producció capitalista sigui = 0. La finalitat de la producció capitalista és, com sabem, la valorització del capital, és a dir, l'apropiació de treball sobrant, la producció de plusvàlua, de guany." (El Capital, Llibre III).

"A la pràctica les coses es presentarien de tal manera, que una part del capital quedaria totalment o parcialment ociosa (doncs per poder valoritzar-se d'alguna manera hauria de desallotjar de la seva posició a un capital ja en funcions) i l'altra part es valoritzaria a una quota més baixa de guany per efecte de la pressió del capital ociós o ocupat només a mitges. I, des d'aquest punt de vista, seria indiferent que una part del capital addicional vingués a substituir al capital antic, passant aquest, amb això, a ocupar un lloc entre el capital addicional. Tot i això, sempre tindriem d'una banda, la suma de capital antiga i d'una altra part la suma addicional. La baixada de la quota de guany aniria acompanyada aquí per una disminució absoluta de la massa i guany, ja que, segons el cas del que partim, la massa de la força de treball emprada no augmenta, ni creix tampoc la quota de plusvàlua, fet pel qual no pot créixer tampoc la massa d'aquesta. I la massa reduïda de guany hauria de calcular-se a base d'un capital total augmentat." (El Capital, Llibre III).

I tot el procés condueix al xoc general per veure quins capitalistes paguen la crisi:

"Sigui com sigui, sempre quedarà ociosa necessàriament una part de l'antic capital, ociós en la seva funció de capital, en la mesura en que ha de funcionar com a tal capital i valoritzar-se. Quina part concreta d'ell quedarà ociosa, és el que ha de decidir la lluita de la concurrència. Mentre les coses van bé, la concurrència actua, segons hem vist en estudiar l'anivellament de la quota general de guany, com una germandat pràctica de la classe capitalista, entre la qual el botí es distribueix col·lectivament, en proporció a la quantia de la part aportada al negoci per cadascú. Però quan ja no es tracta precisament del repartiment dels guanys, sinó de les pèrdues, cadascú procura reduir en la mesura del possible la part alíquota que en elles li correspon, per fer carregar amb elles als altres. Les pèrdues són inevitables per a la classe en el seu conjunt. Però, quina part d'elles ha de suportar cada capitalista? Això ho decideix la força i l'astúcia; en arribar aquí, la concurrència es converteix en una lluita entre germans enemics. A partir d'aquest moment s'imposa l'antagonisme entre l'interès de cada capitalista individual i el de la classe capitalista en el seu conjunt, de la mateixa manera que abans la identitat d'aquests interessos s'obria pas pràcticament a través de la concurrència." (El Capital, Llibre III).

També els capitalistes acaben com el "rosari de l'aurora" (a cops de puny!) per la superproducció:

"Superproducció de capital no vol dir mai sinó superproducció de mitjans de producció, -mitjans de treball i de subsistència- susceptibles de funcionar com a capital, és a dir, de ser empleats per explotar el treball fins a un cert grau d'explotació, ja que en descendir aquest grau d'explotació per sota de cert límit es produeixen pertorbacions i paralitzacions del procés de producció capitalista, crisi i destrucció de capital." (El capital, Llibre III).

"I el mateix passa pel que fa a la superproducció de mercaderies, a la saturació dels mercats. Com que la finalitat del capital no és satisfer necessitats, sinó produir guany, i com que només pot aconseguir aquesta finalitat mitjançant mètodes que ajusten la massa del que s'ha produït a l'escala de la producció, i no al revés, han de sorgir constant i necessàriament dissonàncies entre les proporcions limitades del consum sobre base capitalista

i una producció que tendeix constantment a superar aquest límit immanent. Per la resta, el capital està format per mercaderies, raó per la qual la superproducció de capital envolta també la superproducció de mercaderies. D'aquí el pelegri fenomen que els mateixos economistes que neguen la superproducció de mercaderies reconeixin la de capital. I si es diu que el fenomen de què es tracta no és precisament un fenomen de superproducció, sinó de desproporció dins de les diferents branques de producció, això vol dir simplement que dins de la producció capitalista la proporcionalitat de les diferents branques de producció apareix com un procés constant derivat de la desproporcionalitat, des del moment en què el lligam de la producció en el seu conjunt s'imposa aquí als agents de la producció com una llei cega i no com una llei compresa i, per tant, dominada per la seva intel·ligència col·lectiva, que sotmeti al seu control comú el procés de producció. Amb això s'exigeix, a més, que els països en què no s'ha desenvolupat el sistema de producció capitalista consumeixin i produeixin en el grau que convingui als països de producció capitalista. Si es diu que la superproducció és purament relativa, es fa una afirmació absolutament exacta; però el mateix pot dir-se de tot el sistema de producció capitalista: tampoc aquest, en el seu conjunt, és més que un règim de producció relatiu, els límits no són absoluts, encara que sí ho són per a ell i a base d'ell." (El Capital, Llibre III, pàg. 279)

Què va passar? Com s'ha arribat a aquesta gegantina sobreproducció de capitals o de diners que no poden reinvertir-se productivament?

El Crack econòmic que es va iniciar el 2008 als EUA i es va estendre per Europa i després per Llatinoamèrica, va obligar a bancs centrals a comprar el deute que havia conduït a la fallida a bancs, empreses i asseguradores als EUA i a Europa. L'exemple més flagrant és el de Lehman Brothers, General Motors, Chrysler, AIG (primera asseguradora del món el rescat de la qual va costar 85.000 milions), Fannie Mae i Freddie Mac (el rescat de la qual va costar 169.000 milions).

Un altre exemple sonat són els 150.000 milions d'euros que va costar el sanejament dels grups bancaris de l'Estat capitalista espanyol (Bankia i Caixa Catalunya) i els 662.000 milions d'euros en què es van reduir els actius financers de la banca espanyola. Regne Unit, Alemanya, França, Itàlia, etc. també van tenir la fallida generalitzada d'empreses i famílies amb les hipoteques.

Els bancs centrals van comprar bona part dels deutes, llançant BILIONS i BILIONS de dòlars, euros, iens, lliures i francs a la circulació. Aquests deutes transformats en diner circulant pel sistema financer i per les empreses han conduït a una superproducció de capital diner (i a uns DEUTES descomunals dels bancs centrals, dels Estats capitalistes, que algú haurà de pagar); diners que no es poden invertir productivament, per la superproducció de mitjans de producció i la caiguda general de la taxa de guany.

I aquí ens trobem amb el Monstre capitalista en la inflor del seu estat pur: els préstecs amb tipus d'interès NEGATIUS. Es demanen diners prestats, un crèdit, i paga un interès el que concedeix el crèdit a qui el va demanar com es recull en el següent gràfic:

(Font: Bloomberg; publicat a Expansión 22-6-19)

Constatem les quantitats gegantines que s'estan prestant a tipus d'interès NEGATIU.

Són més de 22 bilions d'euros de deute amb tipus d'interès negatiu, a pagar pel SOLVENT a qui li demana el crèdit. Aquesta és la DEFLACIÓ elevada al cub.

Se segueix prestant els diners a tipus d'interès negatiu quan "el deute ha pujat des de la crisi (2008) fins al 245% del Producte Interior Brut mundial." (Expansión, 10-08-2019), és a dir, uns 250 bilions de dòlars.

Aquesta DEFLACIÓ condueix inexorablement a una crisi de tipus 1929, però centenars de vegades més potent i més perjudicial. La crisi que els marxistes integrals esperem, com va establir l'Esquerra Comunista d'Itàlia en els estudis publicats el 1958-59:

"(...) Però, políticament, nosaltres estem buscant no la crisi de l'obrer, sinó la crisi del capitalista. A nosaltres ens agradava la crisi de 1929 en què la remuneració del proletariat no es va arruïnar, sinó que va arruïnar la del patronat.

(...) La principal característica de la gran crisi de 1929 va ser l'enfonsament sobtat dels valors dels títols accionaris industrials negociats a la Borsa.

Des del 21 d'octubre de 1929 al 25, el **divendres negre**, el total dels valors accionaris passant de mà en mà en les colossals vendes va caure per sota de la meitat del seu valor en poques **sessions** de les tumultuoses negociacions. La història va estar en el romancer durant molts anys.

(...) Des del 1929 a 1930 l'índex industrial va caure el 12,7%. Del 1930 al 1931 el 17,3%. Del 1931 al 1932, **any de mínim**, ni més ni menys que el 21,6%. En les tres anualitats la relliscada o caiguda va ser del 43,4%, és a dir, la producció va caure a poc més de la meitat, 56,6% des del màxim del 1929, el qual ja era qüestionat per la crisi, que va esclatar a l'octubre. Bé es pot afirmar que una crisi comparable a aquella ha de **delmar el quàntum** que produeix la indústria.

En aquells anys la població va augmentar des de 121,8 a 124,9 milions, és a dir, el 2,5%. Es pot dir doncs, que entre la mitjana del 1929 i la mitjana del 1932 la producció real a paritat d'habitants va caure al 55,2%, sense buscar les dades mensuals, difícilment trobables, que donarien fins i tot més.

Inclús deixant de banda la relació amb l'augment de la població, la disminució triennial del 43,4% equival al ritme anual mitjà negatiu del 17,3%, molt rellevant. Una crisi del calibre

d'aquesta famosa ve doncs definida així: temps de la caiguda, 3 anys; velocitat de la caiguda, 17,3% de la producció industrial any rere any.

La crisi de 1937-1938 no va durar més que un any, tot i que també es va presentar violenta: en aquell sol any va tenir una pèrdua del 26,4%. Però és enormement més fàcil tornar a partir del 74,6 que no del 56,6, i el remei va ser **heroic**: guerra a Europa amb comandes colossals a la indústria americana (...)

En la veritable crisi es van donar totes les entremaliadures menys la inflació. Els banquers es van fer saltar la tapa dels cervells - però amb la inflació no ho fan; pagaran amb paper-monedra sense cap valor per la bona moneda rebuda.

Efectivament, heus aquí l'índex del cost de la vida, invers al poder de compra del dòlar. 1929: 172,7; 1930: 168,4; 1931: 153,5; 1932: 137,7.

El 1929-32 les coses **van ser molt diferents**. La inflació va brillar per la seva absència: els preus es van enfonsar, pavorosament a l'engròs, generalitzant el terror entre els burgesos -menys decididament, però sempre bastant per confortar en part als proletaris de la terrible desocupació, els preus al detall.

En el curs dels tres anys els preus a l'engròs van caure el 31,6%, sent l'índex, per 1913 = 100, disminuït des de 136,4 a 93,3. Al mateix temps el preu dels productes agrícoles a l'engròs, és a dir per als productors, va disminuir molt més que la mitjana: des de 146,7 a 67,5, és a dir, de l'enorme salt del 54%. Des de llavors no ha acabat la crisi de l'agricultura en la rica, cultivadíssima i tenaçíssima **Amèrica** del Capital i del Malvat.

Els preus que paga el consumidor, és a dir, els preus al detall, van caure també violentament, però en menor mesura. L'índex general va caure el 20,3%. Però va caure més l'índex dels aliments, que interessa més a les classes pobres, de 165,4 a 107,9 i, per tant, el 34,8%." (El curs del capitalisme mundial, 1958)

A aquest tipus de crisi és a la que hem anomenat, la crisi del capital: cauen els preus, fan fallida empreses i bancs i els banquers es llançaven des de dalt dels seus edificis suïcidant-se per no convertir-se en proletaris.

Davant la situació actual de crisi DEFLACIONARIA què està proposant i realitzant la burgesia internacional? Més del mateix!

No és nova la fantasia de la burgesia de poder posar remei a la crisi de sobreproducció mitjançant mesures monetàries:

"I tot aquest sistema artificial d'extensió violenta del procés de reproducció no pot solucionar-se, naturalment, pel fet que un banc, el Banc d'Anglaterra, per exemple, lliuri als especuladors, amb els seus bitllets, el capital que els falta i compri totes les mercaderies depreciades pels seus antics valors nominals." (K. Marx, El Capital, Llibre III).

Aquestes fantasies són tan velles com inútils per superar la crisi de superproducció, però al mateix temps la burgesia no pot frenar en la seva bogeria superproductivista per més que s'il·lusioni amb això.

Fa un any, el BCE anunciava el seu intent de frenar la compra d'actius privats i públics (encara que mantenia la facilitat de dipòsit en el -0,4% i els tipus d'interès al 0%):

"el BCE ha posat avui data final al QE europeu, que suma 2,4 bilions d'euros (més de dues vegades el PIB espanyol) des de 2015. Les compres de deute i altres actius acabaran a finals d'any, llevat que la inflació i altres indicadors donin sorpreses. I les primeres pujades dels tipus d'interès podrien arribar a l'estiu de 2019." (El País, 15-06-2018)

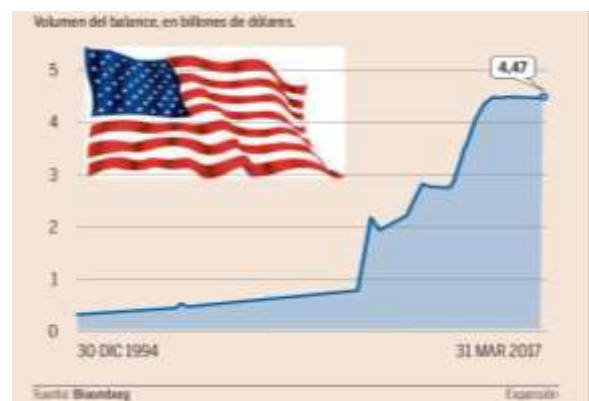

Què ha estat el que ha arribat a l'estiu de 2019 en comptes de la promesa pujada de tipus d'interès?

El Banc Central Europeu va acordar el 12 de setembre del 2019 tornar a llançar més "mesures monetàries" com a antídoto o vacuna contra la crisi deflacionista basada en la superproducció de capitals: "El BCE va descarregar gran part de la seva artilleria a la reunió d'aquest dijous. La facilitat de dipòsit, la taxa que cobra als bancs pels seus dipòsits, baixa del -0,40% previ al -0,50%, tal com s'esperava." (Expansión, 13-09-2019) i "A partir de l'1 de novembre, el BCE comprarà actius a raó de 20.000 milions d'euros mensuals." (Expansión, 13-09-2019).

És a dir, tracten d'apagar el FOC de capital ja sobrant llançant sobre aquest capital més GASOLINA, més diners, més capital, quan, en bona part, ha estat la compra massiva de deute públic i privat, des de 2009, per part de la Reserva federal dels EUA, del Banc Central Europeu, del Banc Central Japonès, etc. els que han inflat l'actual superproducció de capitals.

D'aquesta manera, "La Reserva Federal va començar a acumular deute del Tresor, corporativa i actius recolzats per hipoteques durant la crisi financera per estimular l'economia dels EUA, fins a aconseguir un màxim de 4,5 bilions de dòlars." (Expansión, 21-03-2019)

Tampoc el capitalisme nord-americà pot posar el fre de mà a la deflació produïda per la superproducció relativa de capitals. El 2014 anunciaven el fre en l'expansió quantitativa:

"La Reserva Federal ha posat fi aquest dimecres al programa de compra massiva d'actius financers i préstecs hipotecaris per inundar de liquiditat els mercats i estimular l'economia dels Estats Units. Novembre serà el primer mes dels últims 37 en què la Fed no comprarà deute, el que suposa deixar la primera economia del planeta sense el motor que va començar a bombar diners el 2008, després de l'hecatombe de Lehman Brothers.

El comunicat del banc afirma que els tipus d'interès seguiran al 0% durant un període de temps "considerable", probablement

fins a mitjans del 2015 (la Fed mantindrà un balanç d'actius de 4,5 bilions de dòlars) (...)" (El País, 29-10-2014)

El 2016, van començar a intentar pujar els interessos i reduir el balanç d'actius. Però cada vegada que intenten avançar per aquest camí, els terratrèmols ocasionats els fan tornar sobre els seus passos.

Primer va ser la rebaixa del tipus d'interès que havia anat pujant tímidament fins a un màxim del 2,5% així com l'alentiment de la reducció del seu balanç, anunciats al març:

"La Fed aparca les pujades dels tipus d'interès fins a 2020. (...) la Fed va anunciar que podria començar a disminuir la reducció del seu balanç al maig, reduint el límit de reemborsaments en deute del Tresor dels actuals 30.000 milions de dòlars a 15.000 milions, per aturar la reducció al setembre. El balanç llavors arribarà als 3,5 bilions de dòlars" (Expansión, 21-03-2019)

I ara, setembre del 2019: *"Un curtcircuit en aquest mercat va disparar el dimarts el tipus d'interès dels préstecs interbancaris a un dia, que es va elevar fins al 10% als EUA, enfront del 2% en què acostuma a moure's. La Reserva Federal ha intervingut quatre vegades, ahir va ser l'última, injectant en cada ocasió 75.000 milions de dòlars (...). I continuarà fent-ho fins al 10 d'octubre, per sumar una mica més d'un bilió de dòlars injectats en el sistema."* (Expansión, 21-09-2019)

És a dir, els EUA injecta més d'1 bilió de dòlars fins al 10 d'octubre al sistema financer. Aquest bomber tracta d'ofegar l'incendi amb una massa gegantina de gasolina, el que condueix a la provocació d'un incendi molt més gran en unes setmanes o mesos... És lògic que el capitalisme pretengui ofegar les seves malalties amb més injeccions de capitalisme, el mateix que el heroïnòman intenta superar la seva síndrome d'abstinència amb més injeccions d'heroïna que no preparen sinó altres monos més grans.

La situació dels bons als EUA reflecteix plàsticament les grans contradiccions acumulades. Allò habitual és que els préstecs a major termini tinguin un interès superior als de curt termini, però:

"(...) la corba de tipus als EUA s'inverteix. Per primera vegada en més d'una dècada [precisament la vigília de l'inici de l'actual crisi, afegim nosaltres] els inversors demanen més interès als bons a dos anys que a 10 (...)" (Expansión 15-08-2019). Traducció: els capitalistes inversors als EUA veuen tant o més preocupant el futur immediat que el seu futur a 10 anys.

Si als EUA els tipus d'interès interbancaris es descontrolen i obliguen a noves injeccions d'heroïna capitalista, a la UE per més injeccions que es duguin a terme (i, dialècticament, a causa de tantes injeccions) els tipus d'interès interbancari porten anys en negatiu.

Aquesta és l'evolució de l'EURIBOR des de 1999, en negatiu des de febrer del 2016 (data en què es va situar a -0,0080):

L'EURIBOR (acrònim d'Euro Interbank Offered Rate o "tipus europeu d'oferta interbancària") és el tipus mitjà d'interès al qual es presten euros entre si un gran nombre de destacats bancs europeus (el panell de bancs).

L'EONIA (acrònim d'Euro OverNight Index Average, és a dir, el tipus d'interès interbancari mitjà amb un termini de vigència d'1 dia) està en negatiu des del 2014...

El que vol dir que l'EONIA i l'EURIBOR estiguin en negatiu no és altra cosa que quan un banc li demana diners a un altre, no és el que demana el que li paga un interès al que presta, sinó que el banc que presta els diners és el que ha d'abonar-li un interès al banc que sol·licita el crèdit!

La contradicció en la que s'enreda el capitalisme amb la superproducció relativa de capitals no pot ser més gràfica.

Què podem esperar els esclaus moderns del capital de racional o humà d'aquest sistema caníbal addicta a les injeccions de la seva heroïna? Només més malbaratament, malbaratament i destrucció: més sobreproducció, més acomiadaments, majors ritmes de treball, més incendis incontrolables, més inundacions per l'abandó dels llits dels rierols, més fam, més guerres, més pestes i destrucció de forces productives.

"Les relacions burgeses de producció i de canvi, les relacions burgeses de propietat, tota aquesta societat burgesa moderna, que ha fet sorgir tan potents mitjans de producció i de canvi, s'assembla al mag que ja no és capaç de dominar les forces subterrànies que ha desencadenat amb els seus conjurs.

Des de fa algunes dècades, la història de la indústria i del comerç no és més que la història de la rebel·lió de les forces productives modernes contra les actuals relacions de producció, contra les relacions de propietat que condicionen l'existència de la burgesia i del seu domini.

Durant les crisis, una epidèmia social, que en qualsevol època anterior hauria semblat absurda, s'estén sobre la societat; l'epidèmia de la superproducció.

La societat es troba sobtadament retrotreta a un estat de barbàrie momentània: es podria dir que la fam, que una guerra devastadora mundial l'han privat de tots els seus mitjans de subsistència; la indústria i el comerç, semblen arruïnats.

I tot això, per què?

Perquè la societat posseeix massa civilització, massa mitjans de vida, massa indústria, massa comerç. Les forces productives de què disposa no serveixen ja al desenvolupament de la civilització burgesa i de les relacions de propietat burgeses; per contra, resulten ja massa poderoses per a aquestes relacions, que constitueixen un obstacle per al seu desenvolupament; i cada vegada que les forces productives superen aquest obstacle,

precipiten al desordre a tota la societat burgesa i amenacen l'existència de la propietat burgesa.

Les relacions burgeses s'han tornat massa estretes per a contenir les riqueses creades.

Com venç aquesta crisi la burgesia?

D'una banda, per la destrucció obligada d'una massa de forces productives; d'una altra, per la conquesta de nous mercats i l'explotació més intensa dels antics.

De quina manera ho fa, llavors?

Preparant crisis més generals i més violentes i reduint els mitjans de prevenir-les." (Manifest del Partit Comunista, 1848)

Però, com podria transformar-se aquesta crisi econòmica profunda en una crisi revolucionària?

"La veritable i pròpia crisi que es plantejarà històricament entre la segona i tercera guerres mundials serà, encara més que aquella entre la primera i segona guerres, internacional, i aquí està una prova del que venim subratllant en la col·laboració del capitalisme d'Estat rus a les "mesures anticrisi"; col·laboració que, culminant en la teràpia de l'extensió del comerç mundial entre els dos pretesos blocs, fins i tot amb la seva sola presentació ideològica, per contra, està provant, amb força dialèctica, que la propera autèntica crisi de sobreproducció del món, serà la crisi de la bogeria superproductivista que uneix USA i URSS en la vantada, per ambdues, competició emulativa.

I aquesta crisi col·locarà al món en la vigília d'una altra guerra general, si no el col·locarà en la vigília de la revolució, una de les condicions és el desenvolupament, que requereix decennis, d'un partit el programa del qual sigui destructiu del "mite del produir" i del "mite del consumir", lligats pel "mite mercantil".

Les dades avui disponibles confirmen tota aquesta posició i nosaltres, en el que precedeix, hem tractat de reclamar-los i resumir-los." (II Programma Com. N.º9-1958: "El Curs del Capitalisme Mundial en l'Experiència històrica i en la Doctrina de Marx").

Proseguint en un altre passatge del mateix text del 1958:

"És molt evident que no estem ni a la vigília de la tercera guerra mundial ni en la de la gran crisi d'entreguerres, que no podrà desenvolupar-se sinó dintre d'alguns anys, quan la paraula de l'emulació i de la pau hagi arribat a desvetllar el seu contingut econòmic: **mercat únic mundial**. Llavors la crisi no deixarà fora a cap Estat."

"Si la crisi no arribés mai, ells, del braç amb Keynes i Spengler i la embriagada ciència d'Amèrica, ens hauran derrotat, Marx, Lenin i nosaltres, llunyans pollastres del vermell Chanteclair. I baixaríem la cresta.

Però si una crisi arribés, com arribarà, no només haurà vençut al marxisme. La riallada ferotge de Stalin ja no podrà sonar darrere de la xiulada dels primers míssils, però no valdrà per a res que, segons la seva bruta moda, Krushev i col·legues blasfemin contra si mateixos. Pel teló, convertit en una emulativa teranyina, la crisi mercantil universal també mossegarà el cor de la jove indústria russa. **Aquest serà el resultat d'haver unificat els mercats i fet única la circulació vital del monstre capitalista! Però qui unifica el cor bestial, unifica la Revolució**, que després de la crisi de la segona entreguerra, i abans d'una tercera guerra, podria trobar la seva hora mundial." (Diàleg amb els Morts, 1956)

No n'hi havia prou, però, amb la crisi econòmica sinó que eren necessaris una sèrie de condicionants, el primer dels quals era l'admissió del caràcter capitalista de Rússia:

"S'ha d'esperar que llavors, desmobilitzat l'immens aparell, i veritablement reduït a una organització d'enèsima columna fora de casa, com tots la tenen, l'obstacle que tanca el camí al ressorgiment d'un moviment comunista efectiu haurà desaparegut, i es formaran organitzacions i partits tals, que els poders imperialistes d'occident sí que hauran de tremolar de manera molt diferent al de l'actual foc infernal (...)" (Capitalisme Clàssic, Socialisme Romàntic, II Programma Comunista n° 2 - 1953)

"[Cal enterrar] el curs del gran cicle d'oportunisme en el qual la classe obrera mundial es troba, en l'època en què sembla està dirigida amb les insígnies de la política leninista i de la revolució de Rússia, **època que no es pot tancar si no en condicions tals que facin inutilitzable l'arma de la identificació entre anticapitalisme i societat russa i perirusa present**. El que avui encara no està proper." (Codificat així el Marxisme Agrari, Battaglia Comunista N° 12 - 1954)

"De la tercera guerra mundial naixeria la revolució si abans del seu esclat, que tot fa considerar encara ben llunyà, hagués ressorgit el moviment de classe.

La primera condició per aquest ardu resultat és que quedi fora de discussió el pretès caràcter socialista de la Rússia actual." (Diàleg amb els Morts, 1956)

"Com ja hem dit, anem cap al **Congrés de la Confessió**. La força dels fets és una força física, i s'imposa als homes presentant-se també com la força d'una teoria, a la qual es pot mentir durant cicles sencers, però davant la qual finalment s'està obligat a doblegar-se.

Es produirà un gran esdeveniment quan calgui declarar que l'estructura de l'economia social de Rússia és estructura capitalista." (Diàleg amb els Morts, 1956)

Aquesta confessió es va produir amb la caiguda del Mur de Berlín (1989) i l'admissió formal del caràcter capitalista de Rússia i satèl·lits (1991).

Això no era una mostra de voluntarisme sinó tot el contrari una previsió científica. El 1965, la Sinistra, però, definia així la situació general:

"6.- Abandonant pedants **«distincions»**, ens podem preguntar en quina situació objectiva versa la societat actual. Certament, la resposta és la pitjor possible, i que gran part del proletariat, més que estar aixafat per la burgesia, està controlat per partits que treballen al servei d'aquesta i impedeixen el proletariat mateix tot moviment classista revolucionari, de manera que no es pot anticipar quant temps pugui transcórrer fins que, a aquesta situació morta i amorfa, no li passi de nou la que altres vegades definíem **«polarització»** o **«ionització»** de les molècules socials, que precedeixi a l'explosió del gran antagonisme de classe." (Consideracions sobre l'Activitat Orgànica del Partit Quan la Situació general és Històricament desfavorable, 1965)

"Una sola victòria és avui pensable per a la classe treballadora: la doctrinal de l'economia marxista sobre l'economia mercantilista, comú a nord-americans i russos.

La tasca de la segona època és la victòria d'organització, per al partit marxista mundial contra els esquemes democràticopopulars i democràticoclasistes.

Només una tercera fase històrica (unitat de mesura no inferior al quinquenni) podrà veure col·locada de nou sobre la taula de la història la qüestió del poder de classe. En aquestes tres etapes el termòmetre és la ruptura d'equilibri a càrrec, primer i sobretot -que ens excusin els idiotes- dels Estats Units i no de l'URSS". (El curs del capitalisme mundial, 1958)

"Les claus per desxifrar el quadre, eloqüent de per si en el seu significat de plataforma del curs futur, són tres: Crisi, Guerra i Revolució.

El nostre treball està al terme, i la seva tesi d'arribada és la ruta de l'emulació. Com més es descavalquen els uns als altres corredors, més es fa possible la Revolució, amb la seva consigna, corol·lari de l'originària teoria: bloqueig de la producció.

Per a les conclusions més extenses no gosarem una profecia, només un auspici.

Que el decenni postbèl·lic d'avançada de la producció capitalista mundial continui encara alguns anys! Després de la crisi d'entreguerres, anàloga a la que va esclatar a Amèrica el 1929. Matança social de les classes mitjanes i dels treballadors aburguesats. Ressorgiment d'un moviment de la classe obrera mundial, rebutjant qualsevol aliat. Novíssima victòria teòrica de les seves velles tesis. Partit comunista únic per a tots els Estats del món.

Cap al final del vinteni, l'alternativa del difícil segle: tercera guerra dels monstres imperialistes o revolució comunista internacional. Només si la guerra no passa, els emuladors moriran!" (Diàleg amb els Morts)

Aquests van ser doncs els condicionants de la transformació de la crisi d'entreguerra - deflacionista - en crisi revolucionària:

1. Unificació del mercat mundial.
2. Gran confessió: admissió del caràcter capitalista de Rússia.
3. Matança social de les classes mitjanes i dels treballadors aburguesats.
4. Ressorgiment d'un moviment de la classe obrera mundial, rebutjant qualsevol aliat.
5. Partit comunista únic per a tots els Estats del món.

El primer condicionant està madur. El segon, en el seu vessant material es va realitzar el 1989 amb la caiguda del mur de Berlín i el 1991 amb la dissolució del aparells de la Rússia estalinista. Assistim a un aprofundiment del tercer condicionant.

Aquests condicionants i aquestes grans fases de la represa de la lluita de classe per l'abatiment del capitalisme, no s'han d'entendre en el pla d'una suposada automaticitat anti-dialèctica: la condició *sine qua non* és l'existència del Partit comunista únic per a tots els Estats del món.

"Això equival a dir que nosaltres sostenim que la fase de represa del moviment obrer revolucionari no coincideix únicament amb els impulsos provinents de les contradiccions del desenvolupament material, econòmic i social de la societat burgesa, la qual pot travessar períodes de gravíssimes crisi, de contrastos violents, de col·lapses polítics, sense que per això el moviment obrer es radicalitzi sobre extremes posicions revolucionàries. És a dir, no hi automatisme en el camp de les relacions entre economia capitalista i partit proletari revolucionari.

Pot passar, com passa actualment, que el món econòmic i social burgès estigui envoltat per formidables sacsejades, que donen lloc a violents contrastos, sense que per això el partit revolucionari tingui possibilitats de fer créixer la seva activitat, sense que les masses sotmeses a l'explotació més atroç i en la matança fratricida aconseguixin desemmascarar els agents

oportunistes, que lliguen la seva sort a les conteses de l'imperialisme, sense que la contrarevolució afluixi el seu ferri control sobre la classe dominada, sobre les masses dels desposseïts.

Dient: «**Hi ha una situació objectivament revolucionària, però és deficient l'element subjectiu de la lluita de classe, el partit revolucionari**», s'equivoca en tot moment el procés històric, sent una grollera falta de sentit, un absurd patent.

És veritat pel contrari que en qualsevol onada, fins i tot la més perillosa de l'existència de la dominació burgesa, fins i tot quan sembla que tot s'atura i que es dirigeix al seu final, a la seva ruïna: (la màquina estatal, la jerarquia social, el desplegament polític burgès, els sindicats, la màquina propagandista) la situació no serà mai revolucionària, sinó que serà a tots els efectes contrarevolucionària, si el partit revolucionari de classe fos deficitari, mal desenvolupat, teòricament trontollant.

Una situació de crisi profunda de la societat burgesa és susceptible de desembocar en un moviment de subversió revolucionari, quan «**els estrats superiors no poden viure a la manera antiga, i els estrats inferiors no volen viure a la manera antiga**» (Lenin, L'Extremisme), és a dir quan la classe dirigent no aconsegueix ja fer funcionar el propi mecanisme de repressió, i la majoria dels treballadors hagi «**compres plenament la necessitat de la revolució**».

Però aquesta consciència dels treballadors no pot expressar-se més que en el partit de classe, que en definitiva és el factor determinant de la transformació de la crisi burgesa en catàstrofe revolucionària de tota la societat.

Cal doncs, perquè la societat surti del «**mare magnum**» en què ha caigut, i que la classe dominant és incapaç de sanejar, perquè és incapaç de descobrir les noves formes apropiades per alliberar les forces productives i encaminar-les cap a nous desenvolupaments, que, hi hagi un òrgan de pensament i d'acció revolucionària col·lectiu que canalitzi i il·lumini la voluntat subversora de les masses.

El «**no voler viure a la manera antiga**» de les masses, la voluntat de lluitar, l'impuls a actuar contra l'enemic de classe, pressuposen, en l'àmbit de l'avantguarda proletària cridada a desenvolupar la funció de guia de les masses revolucionàries, la cristal·lització d'una sòlida teoria revolucionària. (...)" (Activisme, 1951)

Enfront de la crisi DEFLACIONARIA, veritable crisi del sistema i de la Societat mercantil capitalista que està aprofundint-se en les entranyes d'aquestes relacions de producció i de canvi, els marxistes integrals hem de preparar al mapa de la TEORIA i de la DOCTRINA marxista, amb el programa comunista i la derivació dialèctica d'ells, és a dir, el programa tàctic. És vital estudiar l'ensenyament viu de la lluita de l'Esquerra Comunista Italiana, tret de la degeneració de la Revolució d'Octubre (1921-1926) i de la Internacional Comunista; degeneració basada en els seus "Fronts Únics Polítics", els seus "governos obrers", després fronts antifeixistes i finalment fronts i governos democràtics. Tots ells, són i seran estèrils substituïts dels vells plantejaments marxistes revolucionaris: Partit Comunista i Internacional de Classe i abolició del sistema de l'esclavitud del treball assalariat, dels diners, del mercat i de la llei del valor, com llei fonamental o orgànica del mode de producció capitalista que és.

(Ve d' "El Comunista" n°61)

3- Caracterització de la petita-burguesia en Marx i Engels

(...)

3.3- Les lluites de classe a França - 1849

"La que va dominar sota Lluís Felip no va ser la burgesia francesa, sinó una fracció d'aquesta: els banquers, els reis de la Borsa, els reis dels ferrocarrils, (...) i una part de la propietat territorial aliada a ells: l'anomenada aristocràcia financera. (...) Les fraccions no dominants de la burgesia francesa clamaven: Corrupció! El poble cridava: A bas les grands voleurs! (A baix els grans lladres!) A bas les assassins! (A baix els assassins!). Quan el 1847, a les tribunes més altes de la societat burgesa, es presentaven públicament els mateixos quadres que generalment porten el lumpenproletariat als prostíbuls, als asils i als manicomis, davant dels jutges, al presidi i al patíbul. La burgesia industrial veia els seus interessos en perill; la petita burgesia estava moralment indignada; la imaginació popular es revoltava. París estava inundada de libels: La dinastia dels Rotschild, els usurers reis de l'època, etc., en els que es denunciava i anatematitzava, amb més o menys enginy, la dominació de l'aristocràcia financera." (Les lluites de classes a França, K. Marx, 1849).

"Aquests elements van obrir grans botigues, la competència de les quals va arruïnar en massa els petits comerciants d'ultramarins i botiguers. D'aquí un sens fi de fallides en aquest sector de la burgesia de París, i d'aquí la seva actuació revolucionària al Febrer." (Les lluites de classes a França, K. Marx, 1849).

"Tot el malestar, tot el mal humor dels petits burgesos es dirigia també contra aquests Tallers Nacionals, que eren el blanc comú. Amb veritable ràbia, feien els comptes de les sumes que els ganduls proletaris devoraven mentre la seva pròpia situació anava fent-se cada dia més insostenible. Una pensió de l'estat per un treball aparent: heus aquí el socialisme! – rondinaven per a si. (...) I ningú es mostrava més fanàticament contra les suposades maquinacions dels comunistes que el petit burgés, que estava a la vora de la bancarrota i sense esperances de salvació." (Les lluites de classes a França, K. Marx, 1849).

"Ningú havia lluitat més fanàticament en les jornades de Juny per la salvació de la propietat i el restabliment del crèdit que els petits burgesos de París: els amos dels cafès, els propietaris de restaurants, els taverners, els petits comerciants, els botiguers, els artesans, etc. La botiga es va posar dempeus i va marxar contra la barricada, per restablir la circulació, que porta el públic del carrer a la botiga. Però a l'altra banda de la barricada estaven els clients i els deutors; del costat d'aquí, els creditors del botiguer. I quan després de desfetes les barricades i aixafats els obrers, els amos de les botigues van retornar-hi, ebriss de victòria, es van trobar a la porta, a mode de barricada, un salvador de la propietat, un agent oficial del crèdit, que els allargava uns papers amenaçadors: Les lletres vençudes! Les rendes vençudes! Els préstecs vençuts! Vençuts també la botiga i el botiguer!!" (Les lluites de classes a França, K. Marx, 1849).

"Per la resta, el més fervent desig de la petita burgesia democràtica era, com sempre, que la lluita es ventilés per sobre dels seus caps, als núvols, entre les ombres dels parlamentaris. Per últim, ambdues, la petita burgesia democràtica i la seva representació, la Muntanya, aconseguirien una insurrecció parlamentària, el seu gran fi: trencar el poder de la burgesia sense deslligar el proletariat o sense deixar-lo aparèixer més que en perspectiva; així s'hauria utilitzat el proletariat sense que aquest fos perillós." (Les lluites de classes a França, K. Marx, 1849).

"D'aquest socialisme burgés que, naturalment, com totes les varietats del socialisme, atrau a un sector d'obrers i de petits burgesos, es distingeix el peculiar socialisme petit burgés, el socialisme par excellence. El capital assetja a aquesta classe, principalment com creditor; per això ella exigeix institucions de crèdit. L'aixafa per la competència; per això exigeix associacions recolzades per l'estat. Té superioritat en la lluita, a causa de la concentració del capital; per això ella exigeix impostos progressius, restriccions per a les herències, centralització de les grans obres a mans de l'estat i altres mesures que continguin la força de l'increment del capital. I com ella somia amb la realització pacífica del seu socialisme – a part potser d'una breu repetició de la revolució de febrer – es representa naturalment el futur procés històric com l'aplicació de sistemes que inventen o han inventat els pensadors de la societat, ja sigui col·lectivament o individualment." (Les lluites de classes a França, K. Marx, 1849).

3.4- El 18 Brumari de Lluís Napoleó Bonaparte - 1850

"A les reivindicacions socials del proletariat va llimar-se'ls la punta revolucionària i se'ls va donar un gir democràtic; a les exigències democràtiques de la petita burgesia se les va despullar de la forma merament política i es va afilar la punta socialista. Així va néixer la socialdemocràcia. La nova Muntanya, fruit d'aquesta combinació, contenia, prescindint d'alguns figurants de la classe obrera i d'alguns sectaris socialistes, els mateixos elements que la vella, només que més forts en número. Però, en el transcurs del procés, havia canviat, amb la classe que representava. El caràcter peculiar de la socialdemocràcia consisteix a exigir institucions democràtico-republicanes, no per abolir a la vegada els dos extrems, capital i treball assalariat, sinó per atenuar la seva antítesi i convertir-la en harmonia. Per molt que difereixin les mesures proposades per aconseguir aquest fi, per molt que s'adorni amb concepcions més o menys revolucionàries, el contingut és sempre el mateix. Aquest contingut és la transformació de la societat per la via democràtica, però una transformació dins del marc de la petita burgesia. No vagi ningú a formar-se la idea limitada que la petita burgesia vol imposar, per principi, un interès egoista de classe. Ella creu, pel contrari, que les condicions especials de la seva emancipació són les condicions generals fora de les quals no pot ser salvada la societat moderna i evitar-se la lluita de classes. Tampoc s'ha de creure que els representants democràtics són tots botiguers o gents que s'entusiasmen amb ells. Poden estar a un món de distància d'ells, per la seva cultura i la seva situació individual. El que els fa representants de la petita burgesia és que no van més enllà, en quant a mentalitat, d'on van els petits burgesos en mode de vida; que, per tant, es veuen teòricament impulsats als mateixos problemes i a les mateixes solucions a

què impulsen a aquells pràcticament, l'interès material i la situació social. Aquesta és, en general, la relació que existeix entre els representants polítics i literaris d'una classe i la classe per ells representada." (El 18 brumari de Lluís Napoleó Bonaparte, K. Marx, 1850)

3.5- Circular del Comitè Central de la Lliga dels Comunistes - 1850

"La petita burgesia democràtica està molt lluny de desitjar la transformació de tota la societat; la seva finalitat tendeix únicament a produir els canvis en les condicions socials que puguin fer la seva vida a la societat actual més confortable i profitosa. Desitja, sobretot, una reducció de les despeses nacionals per mitjà d'una simplificació de la burocràcia i la imposició de les principals càrregues contributives sobre els senyors de la terra i els capitalistes. Demana igualment establiments de Bancs de l'Estat i lleis contra la usura; tot amb la finalitat de lliurar de la presó del gran capital als petits comerciants i obtenir de l'Estat el crèdit barat. Demana també l'explotació de tota la terra per acabar amb totes les restes del dret senyorial. Per aquest objecte necessita una Constitució democràtica que pugui donar-los la majoria en el Parlament, Municipalitats i Senat. Amb la finalitat de fer-se els amos del Poder i de contenir el desenvolupament del gran capital, el partit democràtic demana la reforma de les lleis de l'herència, i igualment, que es transfereixin els serveis públics i tantes empreses industrials com es pugui a les autoritats de l'Estat i del Municipi. Quant als treballadors, ells han de continuar sent assalariats, per als quals, el partit democràtic procurarà més alts salaris, millors condicions de treball i una existència més segura. Els demòcrates tenen l'esperança de realitzar aquest programa per mitjà de l'Estat i l'Administració municipal i a través

d'institucions benèfiques. En concret: aspiren a corrompre la classe treballadora amb la tranquil·litat, i així adormir el seu esperit revolucionari amb concessions i comoditats passatgeres." (Circular del Comitè Central de la Lliga dels Comunistes, K. Marx, març 1850)

"En el moment present, quan la petita burgesia democràtica és a totes bandes oprimida, instrueix al proletariat, exhortant-lo a la unificació i conciliació; ells desitjarien poder unir les mans i formar un gran partit d'oposició, abastant dins dels seus límits tots els matisos de la democràcia. Això és, ells tractaran de convertir el proletariat en una organització de partit en el qual predominin les frases generals social-demòcrates, rere del qual els seus interessos particulars estiguin amagats i en el que les particulars demandes proletàries no passin, en interès de la concòrdia i la pau, a un primer pla.

Una tal unificació seria feta en exclusiu benefici de la petita burgesia democràtica i en perjudici del proletariat. La classe treballadora organitzada perdria la seva, a tant alt preu guanyada, independència i advindria de nou un mer apèndix de l'oficial democràcia burgesa. Semblant unificació ha de ser immediatament rebutjada.

En comptes de permetre que formin el cor de la burgesia democràtica, els treballadors, i particularment la Lliga, han de tractar d'establir junt a la democràcia oficial una independent, legal i secreta organització del partit de la classe obrera, i fer de la Comunitat el centre i nucli de Societats de la classe obrera en les que l'actitud i l'interès del proletariat hauran de ser discutits independentment de les influències burgeses." (Circular del Comitè Central de la Lliga dels Comunistes, març 1850)

(continuarà en els següents números)

LLEGEIX, RECOLZA I DIFON LA PREMSA COMUNISTA

- Curs del capitalisme i crisi (II)
- Contra l'interclassisme en la "qüestió femenina" (I)
- Indústria 4.0: majors guanys pels patrons i empitjorament de les condicions de vida pels obrers
- Progrés tècnic i conservació capitalista
- Mata el monstre
- La caiguda del pont de Gènova és un senyal de la crisi del capitalisme italià
- Programa del partit comunista internacional

ARGENTINA: EL PROBLEMA NO ÉS MACRI NI ELS KIRCHNER, EL PROBLEMA ÉS EL SISTEMA CAPITALISTA

Es va acusar la Junta Militar de tots els mals de la societat burgesa argentina. Després es va acusar a Alfonsín de les mateixes malalties, es va acusar els Kirchner i ara s'acusa a Macri. La causa és una mica més complexa: totes les crisis, totes les malalties socials de la societat burgesa són el producte de les contradiccions inherents al sistema mercantil-capitalista, del sistema del treball assalariat, dels Diners i del Mercat.

Macri, com tots els governs parlamentaris o feixistes, va prometre la lluna, és a dir, acabar amb les crisis, amb les malalties socials i amb tots els seus derivats.

Arriben al govern amb els caps i les butxaques de la classe obrera plens d'IL·LUSIONS, plens de PROMESES. Però passen les setmanes, passen els mesos, passen els anys i els governs ens continuen venent les promeses de la campanya electoral (que mai van complir i que mai compliran) com si fossin noves, com si fos la primera vegada que les proposen. El cinisme del feixisme i del parlamentarisme no té límit.

I llavors, es repeteix la mateixa situació una vegada i una altra:

"El Congrés argentí declara l'emergència alimentària fins al 2022. (...) El Senat va aprovar el dimecres amb els vots de l'oficialisme i l'oposició (61 positius i zero negatius) una norma que augmenta en un 50% els fons que l'Estat destina als menjadors populars (...)." (El País, 20-09-2019)

El motiu d'aquesta declaració unànime?

"A l'Argentina, un país que produeix aliments per a més de 400 milions de persones, gairebé 10 vegades la seva població, el 2018 "un 13% dels nens/es va experimentar fam, mentre que un 29,3% va reduir la seva dieta", adverteix l'últim informe de l'Observatori del Deute Social Argentí. Suposa un augment del 30% respecte el 2015." (El País, 20-09-2019)

Malgrat les declaracions cosmètiques i escèniques dels representants de la burgesia davant el proletariat argentí, aquest pla contra l'emergència alimentària no ataca ni pot atacar l'arrel del problema: el sistema mercantil-capitalista.

"Tota societat basada en la producció de mercaderies té la peculiaritat que en ella els productors perden el domini de les seves pròpies relacions socials. Cadascú produeix per a si amb els mitjans que casualment té i per a la seva individual necessitat d'intercanviar. Cap d'ells sap quanta quantitat del seu article està arribant al mercat, quanta d'ella es necessita i usa realment; ningú sap si el seu propi producte trobarà una necessitat real, si podrà cobrir costos, i ni tan sols si podrà vendre. Reina l'anarquia de la producció social."

Però la producció de mercaderies, com qualsevol altra forma de producció, té les seves lleis característiques, inherents, inseparables d'ella, i aquestes lleis s'imposen malgrat l'anarquia i a través de l'anarquia."

Aquestes lleis es manifesten en l'única forma de connexió social que subsisteix, a saber, l'intercanvi, i s'imposen enfront del productor individual en forma de lleis constrictives de la competència. (...)

El producte domina als productors." (F. Engels, Anti-Dühring)

Són aquestes lleis les que imposen una inflació galopant: *"La depreciació accelerada del peso va disparar la inflació d'agost fins al 4% (un 54,5% interanual) i les previsions de setembre ja xifren la pujada de preus al voltant de sis punts. Aquest dimecres, l'oficina d'estadístiques oficials, l'Indec, va determinar que la cistella bàsica alimentària, aquella que es*

defineix pel consum mínim de proteïnes necessàries per a una família tipus, va pujar a l'agost un 3,8%, respecte al juliol i un 58,8% en termes interanuals." (El País, 20-09-2019)

Una altra manifestació de les mateixes lleis que dominen:

"Durant les últimes setmanes, la Casa Rosada va anunciar negociacions per a refinançar el deute de 57.000 milions de dòlars contret amb el Fons Monetari Internacional i amb els posseïdors privats de bons (...)" (El País, 20-09-2019)

Compari's l'ordre de magnitud del pantà de deute amb l'ordre de magnitud de la partida pressupostària aprovada per l'"emergència alimentària": *"El cost fiscal de la mesura aconsegueix uns 175 milions de dòlars, segons els relators de la llei (...)." (El País, 20-09-2019)*

Per pagar aquest deute el capitalisme argentí haurà d'esprèmer el plusvalor del proletariat i el més repugnant de la declaració parlamentària és que té com a únic objectiu emmascarar i embellir a aquesta gran trituradora d'éssers humans que és el sistema capitalista.

Per frenar la resposta combativa del proletariat argentí està l'aparell sindical subvencionat i integrat en l'Estat burgès. La qual cosa no ve d'ahir ni d'abans-d'ahir: *"Amb nosaltres funcionarà la Confederació General del Treball i no tindrem cap inconvenient. Els garanteixo que són disciplinats i tenen bona voluntat per fer les coses." (Perón, discurs en la Borsa de Comerç de Buenos Aires, 25-8-1944)*

"També allà on, després de la Segona Guerra, per a la formulació política corrent, el totalitarisme capitalista sembla haver estat reemplaçat pel liberalisme democràtic, la dinàmica sindical continua desenvolupant-se ininterrompudament en el sentit del ple control estatal i de la inserció en els organismes administratius oficials. El feixisme, realitzador dialèctic de les velles instàncies reformistes, ha dut a terme la del reconeixement jurídic del sindicat de manera que pogués ser titular de contractes col·lectius amb la Patronal fins a l'efectiu empresonament de tot l'enquadrament sindical en les articulacions del poder burgès de classe."

Aquest resultat és fonamental per la defensa i la conservació del règim capitalista, precisament perquè la influència i l'ús d'enquadraments associacionistes sindicals és un estadi indispensable per a qualsevol moviment revolucionari dirigit pel partit comunista." (Partit Revolucionari i Acció Econòmica, 1951).

És per aquest motiu que: *"7.- (...) És tasca del partit, en els períodes desfavorables i de passivitat de la classe proletària, preveure les formes i encoratjar l'aparició de les organitzacions amb objectius econòmics per la lluita immediata, les quals podran fins i tot assumir aspectes totalment nous en el futur, després dels tipus ben coneguts de corporació, sindicat d'indústria, consell d'empresa, etc. El partit encoratja sempre les formes d'organització que faciliten el contacte i l'acció comuna entre els treballadors de diverses localitats i de diferents professions, rebutjant les formes tancades." (Tesis característiques, 1951, Capítol II)*

A baix el sistema mercantil capitalista i les hipòcrites almoines dels seus representants!

Per la represa de la lluita de classe i l'abolició del treball assalariat!

EL CULPABLE DE LA DESTRUCCIÓ DEL MEDI AMBIENT ÉS EL CAPITALISME

Els problemes de la contaminació, la desertització creixent, el desglaç dels pols, etc. fa temps que hi són presents i s'agregen, però ara estem davant d'una total onada mediàtica al respecte i això no és exactament casualitat. És impossible no veure darrere de tot això la manifestació dels xocs econòmics entre diferents grups de la burgesia mundial. Malgrat això, sense perjudici d'aquests interessos econòmics, **LA REALITAT DRAMÀTICA ÉS QUE EL CAPITALISME ESTÀ DESTRUINT LA VIDA DEL PLANETA.**

En la societat capitalista, el principi motor i la finalitat última és el GUANY, que només s'obté de l'EXPLOTACIÓ del treball assalariat (i mentre subsisteixi la propietat privada, l'intercanvi i els diners estarem en ple capitalisme).

Què fa que es produeixin els productes perquè es facin malbé en un temps determinat (obsolescència programada) i que existeixi la publicitat, amb totes les malalties que provoca (anorèxia, bulímia, vigorèxia, consumisme, etc.)? La necessitat d'obtenir GUANY. Si els productes no es fan malbé, no es poden vendre més exemplars, ni els següents models.

Què fa que ens aglomerem en concentracions urbanes que constitueixen autèntiques bombes de contaminació mediambiental? La necessitat de les empreses de disposar d'una gran massa de mà d'obra per obtenir el GUANY d'ella, juntament amb la imperiosa necessitat d'aquesta mà d'obra de trobar feina allà on n'hi ha.

Què ha produït les recents inundacions a l'estat espanyol? El clima, es dirà. Però no és només l'alteració del clima. És la falta de manteniment dels rius i rierols, la construcció en zones de pas d'aigua on s'allotja sobretot la població més pobra, etc. el que determina l'amplificació destructiva de les seves conseqüències.

Per què no es mantenen nets? Perquè no aporta GUANY. És molt més rentable deixar que passi la tragèdia i després donar pas al gran negoci de la reconstrucció. Aquest negoci de la reconstrucció deixa un GUANY molt més gran i està darrere de la majoria de les guerres actuals (a més de la lluita pel control del món).

Què produeix els recents incendis a l'estat espanyol? Altra vegada la falta de manteniment i neteja dels boscos. Però anem a l'altra banda del món: *Què produeix els recents incendis a l'Amazones?* La set de GUANY és la que porta a incendiar l'Amazones per crear àrees de cultius i mineria.

Però hi ha una destrucció més gran, si és possible, i és la GUERRA. El capitalisme porta a les seves esquenes dues guerres mundials, amb 15 milions de morts a la primera i 80 milions a la segona. L'obra culminant de la civilització burgesa són les bombes atòmiques llançades sobre les poblacions d'Hiroshima i Nagasaki.

Des d'aleshores, la capacitat destructiva militar no ha fet més que augmentar, però no és l'únic canvi. El sistema capitalista està immers en una gran **crisi de SOBREPRODUCCIÓ relativa de**

capitals que exigeix una DESTRUCCIÓ de forces productives per relançar un altre cicle d'ACUMULACIÓ.

El repartiment del món realitzat a l'alta i Potsdam després de la Segona Guerra Mundial ha saltat pels aires i els EEUU no deixa de retrocedir mentre tampoc no deixa d'intentar desencadenar conflictes militars a tot el globus, intentant que esclati la Tercera Guerra Mundial quan encara poden pensar a guanyar-la. La resta de països imperialistes (UE, Xina, Rússia, Aràbia Saudita, Iran, etc.) també ocupen posicions i intervenen militarment arreu del món.

El capitalisme està destruint el planeta, sí. No només això, sinó que amenaça amb destruir-lo completament amb la Tercera Guerra Mundial. Per tant, **CAL DESTRUIR EL CAPITALISME PERQUÈ NO DESTRUEIXI EL PLANETA.**

L' "ecologisme" com a ideologia específica consisteix precisament en l'afirmació de que es pot posar fre a tota aquesta destrucció conservant el capitalisme, sense abolir el treball assalariat i la propietat privada. I això no és només fals, sinó que és molt útil per a totes les empreses i Estats per desviar la lluita contra la contaminació i destrucció produïda pel capitalisme cap a un moviment que per a ells és inofensiu i que, fins i tot, pot ser i és un negoci rentable.

Per això, no es pot separar la lluita contra la contaminació i la destrucció que el capitalisme produeix de la lluita contra el mateix capitalisme, de la represa de la lluita de classe. **Qualsevol omissió de la denúncia de l'indissoluble i estret vincle entre capitalisme i destrucció del planeta no és altra cosa que COMPLICITAT** amb els efectes tòxics i destructius del mode de producció capitalista.

Ens repeteixen per televisió, una i mil vegades: el problema del clima afecta per igual a "rics i pobres". Res més convenient per a la burgesia que convèncer a la classe obrera de que tots som iguals davant de Déu, davant de la llei i, ara... davant del clima!

Que potser tenen les mateixes condicions els barris obrers i els barris de la burgesia? Que potser estem sotmesos a les mateixes condicions d'intoxicació i perillositat als centres de treball? Que potser podem accedir als mateixos tractaments i medicaments? Que potser la burgesia viu en soterranis on un mor ofegat quan hi ha inundacions? Que potser el menjar que pot comprar la classe obrera és el mateix que el menjar de qualitat que es pot permetre la burgesia?

Aquest món burgès s'ensorra i amenaça amb arrossegar-nos amb ell; no tenim pegats o tiretes que posar-li, sinó una nova societat per la que lluitar i viure. I no una caricatura d'aquesta amb noms canviats (com a Rússia, Xina o Veneçuela), sinó una societat veritablement comunista: sense treball assalariat, sense mercat, sense anarquia de la producció, sense propietat privada, sense Estat, ni crisis ni guerres... en la que "el lliure desenvolupament de cadascú serà la premissa del lliure desenvolupament de tots." (Manifest del Partit Comunista).

VÍDEO-DOCUMENTAL: "Alternativa al sistema mercantil capitalista"

<https://youtu.be/chHHqCdlkHw>

L'ECONOMIA CAPITALISTA ESPANYOLA DEPÈN DEL MERCAT EUROPEU I DEL MUNDIAL: EL LOCALISME O NACIONALISMES SÓN UNA IL·LUSIÓ REACCIONÀRIA

L'entrada a la Unió Europea va eliminar les fronteres, després va eliminar la moneda (la pesseta per l'Euro), va unificar pesos i mesures. Va imposar una determinada divisió del treball en la que, al capitalisme espanyol, a la pell de brau, li va tocar el tursime i els apartaments, les drogues i la prostitució, la indústria de l'automòbil, les fruites i les verdures de temporada i altres mercaderies d'anar per casa.

"Espanya es consolida com el país més competitiu del món en Turisme" (5 Días, 5-9-2019).

La causa de la major competitivitat mundial és clàssica: els ritmes de treball brutals i els salaris de misèria que imperen en el sector de l'Hostaleria amb la benedició i amb el total recolzament del sindicalisme subvencionat, pagat per la patronal i el seu Estat.

Però l'aturada econòmica dels països europeus ja va reduir l'arribada de turistes des d'Anglaterra, Alemanya, França, etc. Ara, amb la fallida del Tour Operator anglès Thomas Cook que portava gairebé el 10% de tots els turistes a l'Estat capitalista espanyol, la grip amenaça amb convertir-se en PULMONIA.

"Les matriculacions d'automòbils cauen un 31% a l'agost per l'efecte de la norma d'emissions" (5 Días, 3-9-2019), però a més a més, "el sector va retrocedir en 11 dels últims 12 mesos" (lbi.).

"Els preus industrials segueixen en deflació: baixen un 0,8% interanual al juliol" (5 Días, 27-8-2019), també van caure al juny.

El pes de la producció industrial en l'economia capitalista espanyola en el PIB ve caient des del 38,87% el 1972 al 19,9% el 1998 i al 16,3% el 2017.

La facturació de les 35 empreses que cotitzen a l'IBEX de la borsa espanyola obtenia en altres països entre "el 40% i el 47% entre 2004 i 2010 i en els últims anys ronda el 66%" (Expansión, 31-8-2019). Però "quatre de cada deu grups de l'ibex factura ja més del 80% a l'estranger" (lbi.).

I el % de les multinacionals espanyoles de la construcció és

el següent (Expansión, 30-8-2019):

		Cartera total junio de 2019	% exterior sobre total	Cartera total diciembre 2018	% exterior sobre total	Cartera total junio de 2018	% exterior sobre total
ACS	ACS	76.502	90,3	72.223	88,0	69.782	88,3
SACYR	Sacyr	42.642	73,0	41.674	71,0	42.122	71,0
FCC	FCC	30.691	49,6	28.972	49,0	28.991	49,0
Acciona	Acciona (1)	11.548	67,3	10.846	66,9	18.205	38,0
Ferrovial	Ferrovial	11.405	88,0	10.965	89,0	11.090	90,0
OHL	OHL (2)	4.951	64,0	5.241	70,6	5.582	73,1
	TOTAL	177.739	72,0	169.921	72,5	175.772	68,4

(1) Infravías y túneles. (2) Cartera a corto plazo del negocio de Construcción, que supone el 85,4% del total de la cartera, contabilizado del mundo excepto España.

També els beneficis dels dos grans bancs s'obtenen fora de l'Estat imperialista espanyol:

Banc Santander		BBVA	
Brasil	29%	Mèxic	42%
Espanya	16%	Espanya	24%
Alemanya	13%	Amèrica Sur	13,2%
Regne Unit	11%	EEUU	9,7%
Mèxic	8%	Resta Europa	1,8%
EEUU	7%	Turquia	9,2%
A Llatina	2%		
S. Consumer	13%		

Font: Expansión 13-06-2019 Font: Expansión 17-05-2019

Totes aquestes dades mostren que els bancs i empreses espanyoles en quant surten de la Península Ibèrica no són precisament GERMANETES DE LA CARITAT que "comparteixen i reparteixen" els GUANYS.

El turismo mundial, en cifras

Los países más visitados del mundo

En millones de viajeros en 2018

En azul claro los países que a su vez están entre los más competitivos

	Francia	89
	España	83
	EE UU	80
	China	63
	Italia	62
	Turquía	46
	México	41
	Alemania	39
	Tailandia	38
	Reino Unido	36

ESCALA de 1 a 7, donde 1 es la menos competitiva y 7 la más ▶ 4,0

Fuentes: Foro Económico Mundial y Organización Mundial de Turismo

Las naciones turísticas más competitivas del mundo

En puntos porcentuales en 2019

	España	5,4
	Francia	5,4
	Alemania	5,4
	Japón	5,4
	EE UU	5,3
	Reino Unido	5,2
	Australia	5,1
	Italia	5,1
	Canadá	5,1
	Suiza	5,0

BELÉN TRINCADO / CINCO DÍAS

Programas de pagarés con emisiones en negativo Importe en millones de euros

Emisor	País de emisión	Máximo	Fecha del programa
Santander	● Irlanda	15.000	17-abr.-19
ICO	● Luxemburgo	10.000	14-dic.-18
Santander Consumer Finance	● Irlanda	10.000	20-jun.-19
BBVA	● Irlanda	10.000	15-dic.-17
Santander Consumer Finance	● ESPAÑA	5.000	18-oct.-18
Endesa	● ESPAÑA	3.000	09-may.-19
Iberdrola	● Países Bajos	3.000	08-nov.-18
CaixaBank	● Irlanda	2.000	20-dic.-18
Repsol	● Luxemburgo	2.000	29-jul.-16
Telefónica	● ESPAÑA	2.000	29-ene.-19
Red Eléctrica	● Irlanda	1.000	09-abr.-19
Ferrovial	● Irlanda	1.000	28-mar.-19
Naturgy	● Países Bajos	1.000	23-mar.-19
Abertis	● Irlanda	1.000	28-jun.-19
ACS	● Irlanda	750	29-abr.-19
Amadeus	● Países Bajos	750	10-ago.-16
Cellnex	● Irlanda	500	06-jun.-19
ACS	● Luxemburgo	300	12-jun.-19
Colonial	● Irlanda	300	13-dic.-19
Viesgo	● Irlanda	300	17-sep.-18
TOTAL		68.900	

Puente: PKF Attest y emisores

A. MERAVIGLIA / CINCO DÍAS

Només a l'interior de la Península Ibèrica i les seves illes: *"La banca gasta més de 6.000 milions (d'euros) en prejubilacions des de la crisi."* (Expansión, 17-6-2019).

"Les pèrdues de la gran banca pel maó cauen un 43%." (Expansión, 7-8-2019). Van vendre els deutes de la vivenda als fons voltors i aquests estan multiplicant els preus dels lloguers per 3 i 6 vegades. Així recuperen les pèrdues de la crisi.

"El tamany del sistema bancari espanyol s'ha reduït un 19% des del màxim assolit el 2012, en disminuir el total d'actius en 662.000 milions d'euros. Aquesta reducció de tamany s'explica per la forta reestructuració patida pel sector per la crisi de les caixes d'estalvi i que va derivar en l'ús de diners públics per sanejar algunes entitats, informa Europa Press." (Expansión, 28-3-2016)

"En concret, el crèdit al sector privat acumula ja una caiguda de 543.000 milions des del 2008, el que suposa una caiguda del 29% i representa el 50% del PIB d'Espanya."

"La caiguda del crèdit al sector privat s'ha concentrat en el finançament destinat a empreses, amb una reducció acumulada del 36% des del 2008. Malgrat que les caigudes han estat generalitzades, la cartera de préstecs per activitats de construcció i promoció immobiliària s'ha precipitat un 61%." (Expansión, 28-3-2016).

Amb aquestes poques dades econòmiques oficials i amb les dels bancs, Telefónica, elèctriques, gas-petroli, etc., tots els nacionalistes de l'Estat capitalista espanyol (ja siguin espanyolistes, andalusos, castellans, gallegos, asturians, bascos, catalans, valencians, murcians, etc.), tots són IMPERIALISTES, tots, front a la futura i històrica alternativa de lluita i

REVOLUCIÓ PROLETÀRIA, tots són CONSERVADORS I REACCIONARIS.

Com conservadors i reaccionaris són els circs que munteu en les eternes campanyes electorals on només us disputeu el control i la distribució dels pressupostos locals de les autonomies i de l'Estat burgès.

La composició orgànica del capital no deixa de créixer a favor del capital constant, de més instruments de producció i cada cop més moderns, més capacitat productiva, més automatització i robotització, menys capital variable, menys treballadors assalariats. Un exemple: en la indústria de l'automòbil mundial amb forts STOCKS s'afegeixen en 2019 "36 noves plantes" "amb una capacitat de fabricació de 3,6 milions de vehicles" (El País, 18-8-2019). Supercapacitat productiva que multiplica la superproducció. Aquesta és la base de la crisi sustentada en l'anarquia de la producció capitalista!

Davant aquesta tendència històrica només la lluita per la reducció dràstica de la jornada sense reducció salarial ajudarà a la classe obrera a defensar-se dels acomiadaments massius.

Si finalment s'imposés el Brexit, el capitalisme espanyol deixaria d'exportar a Gran Bretanya 4.000 milions d'euros en Automòbils, "4.200 milions anuals en vi, oli d'oliva i fruites i verdures" (Expansión, 3-9-2019). El 10% del turisme, entre 8.000 i 10.000 milions d'euros... Encara amb aquests ingressos:

"El saldo per compte corrent, aquell que inclou els ingressos i pagaments a l'exterior per les exportacions i importacions de béns i serveis i per les rendes i transferències

fora del territori, ha resultat negatiu en els cinc primers mesos de l'any i s'ha situat en 3.300 milions d'euros de dèficit" (5 Días, 1-8-2019).

Però tampoc hem de deixar al marge que ja "Telefónica, BBVA, ACS, Santander i Caixabank es financien a tipus negatius" (5 Días, 12-8-2019). És a dir, no només obtenen crèdits sense pagar interessos, sinó que cobren pels crèdits que obtenen.

O sigui, que a l'agost ja havien aconseguit 68.900 milions d'euros en crèdits o financiació negativa, cobrant enlloc de pagar els interessos.

No tot poden ser felicitacions, beneficis, guanys: les inversions de l'imperialisme espanyol a Argentina, amb la hiperinflació de més del 50% que es va desencadenar el 2018 i va augmentar el 2019, a les multinacionals espanyoles ja els hi ha costat "1.344 milions de benefici" (5 Días, 14-8-2019).

Telefónica, BBVA, Santander... Són els més afectats. També els hi ve constant milers de milions la hiperinflació del capitalisme veneçolà. I el BBVA afronta grans pèrdues a Turquia per la devaluació de la lira turca imposada per EE.UU.

Sector vivenda

En un informe del 9 d'agost passat, el diari El País, publicava dades interessants sobre l'evolució dels preus de la vivenda: "Comprar casa costa un 21% menys que el 2007 i llogar, un 11% més". La gran quantitat de vivendes construïdes durant el BOOM des del 1985 al 2009: es va passar de 10 milions el 1970 a 19 milions el 1997 i a 26 milions el 2010, que segueixen sent més o menys, les vivendes actuals. La població gira entorn 46-47 milions d'habitants en els últims 10 anys.

Els desnonaments d'uns 2 milions de treballadors per no poder pagar les hipoteques, els va obligar a llogar sòtans, semisòtans, pisos baixos i cases en condicions gairebé inhabitables. Aquesta fortíssima Demanda sobre aquest tipus d'allotjaments va provocar que es desapareixin els lloguers. Ajudats per l'OLIGOPOLI que van formar els bancs i les immobiliàries amb la formació de l'anomenat "Banc Dolent", o SAREB, que va recollir i retirar del Mercat centenars i centenars de milers de vivendes, que encara no es venen ni es lloguen, ajudant així a que pugin el preu. El capitalisme tendeix per naturalesa al citat monopoli, i en especials circumstàncies, com la gran crisi de superproducció del 2008, es va imposar la necessitat de l'OLIGOPOLI. I així van facilitar l'inici i el manteniment de la pujada de preus, tot i mantenir de 3 a 3,5 milions de vivendes buides.

"Dos de cada tres cases de l'excedent del boom no s'han venut encara" (5 Días, 14-6-2019), i "el 2018 l'Stock només es va reduir un 3,6%" (Ibi.). I "els desnonaments per llogar suposen ja dos de cada tres casos" (El País, 11-6-19). Segons el "Banc d'Espanya: els lloguers han pujat un 50% en els últims cinc anys" (Expansión, 2-9-2019).

Però alguns bancs com el "BBVA dispara un 58% el seu patrimoni immobiliari des de la crisi" (Expansión, 2-9-2019).

Hem de ser conscients que el problema de la vivenda no té solució durable dins el capitalisme per més promeses que ofereixin els cooperativistes, proudhonians, anarquistes o estalinistes. Per més sobreproducció que existeixi, per més vivendes buides que hi hagi, ja que la vivenda es va construir com una Mercaderia. I les mercaderies es venen o es lloguen als SOLVENTS. Els insolvents no tenen drets, no existeixen per les lleis del Mercat, motius pels que la defensa de la vida

humana imposa la destrucció completa del Mercat i de totes les seves lleis: la Revolució Social anticapitalista.

Lluites obreres i aturats

Les lluites obreres han sigut encadenades al carro del capital mitjançant els Serveis Mínims i amb l'acceptació i la submissió dels sindicats subvencionats. Hem vist com es dictaven Serveis Mínims del 75% al 95% de tota la plantilla de l'empresa. És a dir, si en els serveis lliuren entorn al 15% de la plantilla cada dia de la setmana + els malalts + les vacances + els dies d'assumptes propis o *moscosos*, amb tots s'apropen al 18-20% de tota la plantilla que no treballa, per tant l'empresa només disposa del 80-82% de la plantilla, si obliguen, si militaritzen al 80-95% de la plantilla. ¡¡NO hi ha vaga possible!! Està prohibida sibil·linament.

Però els sindicalers subvencionats fan contínuament declaracions afirmant que han fet "vaga" el 90% dels treballadors, encobrint d'aquesta manera la realitat de la prohibició de la vaga sense Serveis Mínims que ells mateixos estan ajudant a matar i enterrar, sense ni tan sols dedicar-li un funeral.

Les pensions privades

Les pensions privades es van enfonsant en la seva pròpia salsa: el 2018 "les aportacions a plans van ser de 170 milions i les prestacions, de 237 milions d'euros" (Expansión, 18-3-2019).

Com la base econòmica de l'acumulació dels fons de pensions radica en la inversió en bons del Tresor, en accions d'empreses i bancs, quan els tipus d'interès són baixets i les accions cauen en borsa, els fons invertits per les pensions també cauen: "L'Ibex perd 63.083 milions de capitalització en un any" (Expansión, 15-8-2019).

Els augmentos salarials pels treballador són del 2,1% el 2019. "La retribució dels administradors de l'Ibex-35 creix un 10% en el semestre" (El País, 4-8-2019).

El 2018 van guanyar "3.151 milions, el doble que abans de la crisi" (El País, 3-5-2019). Aquesta és la seva vara de mesurar, la llei de l'embut. Pels directius la part ampla, pels obrers l'estreta!! Són com el capellà amb metrallera: Tu fes el que jo et digui, però mai el que jo faci!

Les promeses parlamentàries del govern de tota la falsa esquerra el 2018 com teure a les empreses el poder dels Convenis es va anar quedant en una promesa. El mateix va succeir amb el pagament dels medicaments, la pujada de les pensions, els salaris, les ajudes socials a la gent gran, al transport públic, a la sanitat, a l'ensenyament, etc.

Fitxar l'entrada i la sortida serà vàlid allà on ja ho era, però on no hi havia control el problema seguirà sent el mateix. Es venia obligant a fitxar durant la feina, tornant a treballar després d'haver fitxat.

La premsa pro-PSOE ens va bombardejar amb que ja hi havia, el juny de 2019, més ocupats que el 2007, amb 19,4 milions, quan el 2007 hi havia 20.753.400 ocupats, amb 1,8 milions d'aturats. Vegeu Expansión, 23-7-2019 per redreçar la malifeta tan propagada per la premsa burgesa.

LA BATALLA POLÍTICA PER INFLUIR I CONTROLAR EL MÓN LA VA PERDENT EEUU FRONT A LA UE

El gran enfrontament per trencar la UE i fer desaparèixer l'euro com a enemic número 1 del llarg regnat del dòlar es manté amb les files del continent encara tancades. Es desgasta i esquerda el front proestadunidenc a la Gran Bretanya per moments.

El front de guerra entre Ucraïna i Rússia sembla controlar-lo Alemanya-França, havent imposat l'inici de l'intercanvi de presoners de guerra entre Rússia i Ucraïna.

Els UE-Rússia-Xina-Japó mantenen l'equilibri a l'Estret d'Ormuz, tot i les provocacions nord-americanes contra l'Iran. Iemen i els seus drons han colpejat la indústria petroquímica saudita, alhora que amenacen des de l'Iran a la flota i a les bases dels EUA a tota l'àrea.

Anglaterra va deixar lliure la nau petroliera iraniana segrestada a Gibraltar per ordre dels EUA. Els iranians també van alliberar els dos vaixells anglesos segrestats per l'Iran a l'Estret d'Ormuz. EUA va perdre aquest xoc.

Síria i la seva guerra imperialista segueixen en mans de les potències estrangeres. Rússia-Iran-Liban amb l'aquiescència de Turquia van sotmetent l'exèrcit gihadista pagat i armat pels EUA, Aràbia Saudita i els Emirats Àrabs.

Des d'Afganistan els talibans coquetegen amb el govern de Trump als Estats Units, mentre segueixen amb bombes i massacres a l'Afganistan. Pakistan i l'Índia amenacen amb noves guerres al Caixmir.

EUA provoca a la Xina des de Hong-Kong tot esperant una invasió de l'exèrcit xinès que justificaria un boicot gairebé mundial a les exportacions xineses. Xina ho sap i prefereix anar passant els negocis de l'especulació de Hong Kong cap a Xangai i Pequín pels tumults que provoquen les manifestacions. Trump ja va declarar públicament el seu suport als tumults, proposant reunir-se amb Xi Jinping per tractar el problema de Hong-Kong.

Les declaracions de Steve Bannon al diari El País (25-3-2019) van posar en marxa el contraatac europeu, eliminant a

Salvini i el seu govern. Aconseguint que Trump fes una declaració pública a la reunió del grup dels 7 bandits imperialistes a Biarritz (França) el setembre a favor de Conte, primer ministre italià i contra Salvini.

Davant les amenaces de Bannon de que anaven a bloquejar el funcionament de les institucions europees, ja que esperaven obtenir un 35-40% dels parlamentaris de la UE, els Estats capitalistes europeus els estan desemmascarant i reduint els seus suports.

"Alemanya i França prenen el control dels principals càrrecs de la UE". (El País, 3-7-2019). A l'imperialisme espanyol li van donar l'equivalent al ministeri d'Afers Exteriors.

Els europeus han bloquejat l'emigració massiva, amb l'ajuda ben pagada a Turquia (6.000 milions d'euros) i al Marroc uns 500 milions. Els falta per taponar les costes líbies, missió del nou govern italià i de la intervenció del seu exèrcit, pública o secreta dins i fora de Líbia. Cosa que veurem en els propers temps.

S'estan realitzant grans inversions industrials de França-Espanya-Alemanya al Marroc, contra les que els EUA ara comencen a reclamar la independència del Sàhara. Muntarà un altre gihadisme al Marroc per avortar aquestes inversions?

EUA segueix estrenyent-li les clavilles als nacionalismes cubà i veneçolà, però se li obre una altra fractura nacionalista a Argentina. Li aplicaran la mateixa recepta que a Cuba i Veneçuela? On quedaria l'última fanfarronada teòrica de Trump com a defensor del PATRIOTISME en lloc i en contra de la GLOBALITZACIÓ mundial? En el cervell i en la llengua d'un patriota només hi ha interessos i mentides per justificar-los en cada situació i en cada direcció.

Un vell dit de l'Esquerra Comunista ho aclareix: **un comunista, una paraula; un oportunista, un burgès, un diccionari.**

LLEGEIX, RECOLZA I DIFON

LA PREMSA COMUNISTA

"EL COMUNISTA"

PER CORRESPONDÈNCIA (sense més dades):

Apartat 52076 - 28080 MADRID – ESPANYA

www.pcielcomunista.org – pci@pcielcomunista.org

PROGRAMA DEL PARTIT

Els fonaments de la doctrina són els principis del materialisme històric i del comunisme crític de Marx i Engels, enunciats a El Manifest dels Comunistes, El Capital i en les seves altres obres fonamentals, base de la constitució de la Internacional Comunista el 1919, del partit Comunista d'Itàlia el 1921, i continguts en els punts del programa del partit publicat en «Battaglia Comunista», nº 1 del 1951 i tornat a publicar diverses vegades en «Il Programma Comunista». Es transcriu aquí el text del programa:

El Partit Comunista Internacional està constituït sobre la base dels següents principis, establerts a Livorno el 1921 en la fundació del Partit Comunista d'Itàlia (Secció de la Internacional Comunista).

1.- En l'actual règim social capitalista es desenvolupa una contradicció sempre creixent entre les forces productives i les relacions de producció, donant lloc a l'antítesi d'interessos i a la lluita de classes entre el proletariat i la burgesia dominant.

2.- Les actuals relacions de producció estan protegides pel poder de l'Estat burgès que, qualsevol que sigui la forma del sistema representatiu i l'ocupació de la democràcia electiva, constitueix l'òrgan per a la defensa dels interessos de la classe capitalista.

3.- El proletariat no pot trencar ni modificar el sistema de les relacions capitalistes de producció, del que deriva la seva explotació, sense la destrucció violenta del poder burgès.

4.- L'òrgan indispensable de la lluita revolucionària del proletariat és el partit de classe. El partit comunista, reunint en el seu si a la part més avançada i decidida del proletariat, unifica els esforços de les masses treballadores dirigint-les de les lluites per interessos de grup i per resultats contingents, a la lluita general per l'emancipació revolucionària del proletariat. El partit té el deure de difondre entre les masses la teoria revolucionària, d'organitzar els mitjans materials d'acció, de dirigir a la massa treballadora en el desenvolupament de la lluita assegurant la continuïtat històrica i la unitat internacional del moviment.

5.- Després de l'enderrocament del poder capitalista, el proletariat no podrà organitzar-se en classe dominant més que amb la destrucció del vell aparell estatal i la instauració de la seva pròpia dictadura, és a dir, privant de tot dret i de tota funció política a la classe burgesa i als seus individus mentre sobrevisquin socialment, i basant els òrgans del nou règim únicament sobre la classe productora. El partit comunista, la característica programàtica del qual consisteix en aquesta realització fonamental, representa, organitza i dirigeix unitàriament la dictadura proletària. La necessària defensa de l'Estat proletari contra totes les temptatives contrarevolucionàries només pot ser assegurada privant la burgesia i tots els partits hostils a la dictadura proletària, de tot mitjà d'agitació i de propaganda política, i amb l'organització armada del proletariat per rebutjar els atacs interns i externs.

6.- Només la força de l'Estat proletari podrà aplicar sistemàticament totes les successives mesures d'intervenció en les relacions de l'economia social, amb les quals s'efectuarà la substitució del sistema capitalista per la gestió col·lectiva de la producció i de la distribució.

7.- Com a resultat d'aquesta transformació econòmica i les consegüents transformacions de totes les activitats de la vida social, anirà eliminant-se la necessitat de l'Estat polític, l'engranatge es reduirà progressivament a l'administració racional de les activitats humanes.

* * * * *

La posició del partit davant la situació del món capitalista i del moviment obrer després de la segona guerra mundial es fonamenta en els punts següents:

8.- En el curs de la primera meitat del s.XX, el sistema social capitalista ha anat desenvolupant-se, en el terreny econòmic, amb la introducció dels sindicats patronals amb fins monopolistes i les temptatives de controlar i dirigir la producció i els intercanvis segons plans centrals, fins la gestió estatal de sectors sencers de la producció; en el terreny polític, amb l'augment del potencial policial i militar de l'Estat i el totalitarisme governamental. Tots aquests no són nous tipus d'organització social amb caràcter de transició entre capitalisme i socialisme, ni menys encara un retorn a règims polítics preburgesos; per contra, són formes precises de gestió encara més directa i exclusiva del poder i de l'Estat per part de les forces més desenvolupades del capital.

Aquest procés exclou les interpretacions pacifistes, evolucionistes i progressives de l'esdevenir del règim burgès, i confirma la previsió de la concentració i de la disposició antagònica de les forces de classe. Perquè les energies revolucionàries del proletariat puguin reforçar-se i concentrar-se amb potencial corresponent a l'enemic de classe, el proletariat ha de rebutjar, com a reivindicació seva i com a mitjà d'agitació, el retorn il·lusori al liberalisme democràtic i a l'exigència de garanties legals, i de liquidar històricament el mètode de les aliances amb fins transitoris del partit revolucionari de classe, tant amb partits burgesos i de la classe mitjana com amb partits pseudo-obrers amb programa reformista.

9.- Les guerres imperialistes mundials demostren que la crisi de disgregació del capitalisme és inevitable, amb l'obertura decisiva del període en què la seva expansió no exalta més l'increment de les forces productives, sinó que condiona la seva acumulació a una destrucció repetida i creixent. Aquestes guerres han comportat crisis profundes i reiterades en l'organització mundial dels treballadors, havent pogut les classes dominants imposar-los la solidaritat nacional i militar amb un o altre dels bàndols bel·ligerants. L'única alternativa històrica que s'ha d'oposar a aquesta situació és la de tornar a encendre la lluita de classe a l'interior fins arribar a la guerra civil de les masses treballadores per enderrocar el poder de tots els Estats burgesos i de les coalicions mundials, amb la reconstitució del partit comunista internacional com a força autònoma davant tots els poders polítics i militars organitzats.

10.- L'Estat proletari, atès que el seu aparell és un mitjà i una arma de lluita en el període històric de transició, no extreu la seva força organitzativa de cànons constitucionals i d'esquemes representatius. El màxim exemple històric d'organització ha estat fins avui el dels Consells de Treballadors, aparegut en la revolució russa d'octubre de 1917, en el període de l'organització armada de la classe obrera sota la sola guia del partit bolxevic, de la conquesta totalitària del poder, de la dissolució de l'Assemblea Constituent, de la lluita per rebutjar els atacs externs dels governs burgesos, i per aixafar a l'interior la rebel·lió de les classes derrotades, de les classes mitges i petit burgeses, i dels partits oportunistes, aliats infalibles de la contrarevolució en les seves fases decisives.

11.- La defensa del règim proletari, contra els perills de degeneració inherents en els possibles fracassos i replecs de l'obra de transformació econòmica i social, l'execució integral de la qual no és concebible en els límits d'un sol país, pot ser assegurada per una contínua coordinació de la política de l'Estat obrer, amb la lluita unitària internacional del proletariat de cada país contra la pròpia burgesia i el seu aparell estatal i militar, lluita incessant en qualsevol situació de pau o de guerra, i mitjançant el control polític i programàtic del partit comunista mundial sobre els aparells de l'Estat en què la classe obrera ha conquistat el poder.